

அக்ஷயா

மாத நாவல்

ரூ. 8

காத்திருப்பேன்
கண்மணி...!

அகிலா கோவிந்த்

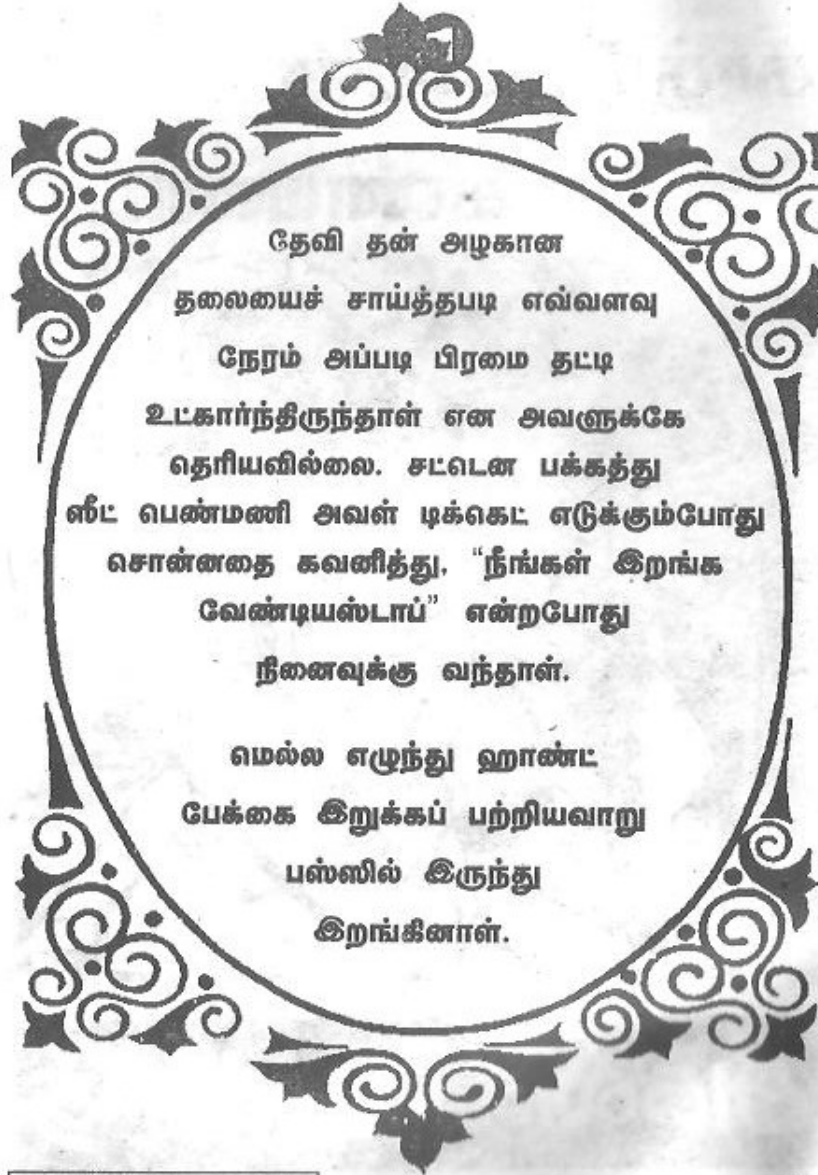
காத்திருப்பேன்

கண்ணமணி...



அகிலா கோவிந்த்

சுருதிமொழி



மனதில் எழும் எண்ணங்களை அடக்க மனப்பயிற்சியை முறையாய் கற்றவள் போல் நன்றாக மூச்சிழுத்து மூன்றுமுறை நிதானமாக காற்றை வெளிவிட்டாள். காற்றைப் போலவே மனதில் லேசான ஒன்று படர்வதை உணர்ந்தாள்.

அவள் வீடு இருக்கும் ரத்னா காலனியை நோக்கி கால்கள் தானாய் நடந்தபோது வழக்கமான குதி நடை இல்லை. தளர்வாகவே நடந்தாள்.

வீட்டை நெருங்க நெருங்க.. வழக்கமாக வரும் உற்சாகம் துள்ளல் இல்லாமல் சோர்வே பெருகியது.

சிறிய கேட்டைத் திறந்து நுழைந்தவள் காலணிகளை கழற்றியபடி முன் ஹாலை வெறித்தாள்.

அவளது பார்வை அந்த பழைய சாய்வு மர நாற்காலியில் வந்து நின்றது.

அவளது பார்வையைப் போலவே வெறிச்சோடி கிடந்த நாற்காலியின் நிலை கண்டு அவள் கண்களில் நீர் திரையிட்டது.

இந்நேரம் அப்பா அந்த மர நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருப்பார். அவள் நுழையும் அரவம் கேட்டு மூக்குக் கண்ணாடி கண்களை உயர்த்தியபடி அவளைப் பார்ப்பார்.

"வா - கண்மணி..." என அன்பொழுக கூப்பிட்டு வாஞ்சையாய் அவளைப் பார்ப்பார்

தேவியும் அந்த பாசத்தில் தனது இருபது வயது நிலைமையை மறந்து சிறு சிறுமி போல் ஓடிச் சென்று அப்பாவின் கால்மட்டில் உட்கார்ந்து கொள்வாள்.

எழுபது வயது முதுமையில் நடுங்கும் தந்தையின் கரங்கள் அவள் தலையை மெல்ல வருடும்.

அவள் நிமிர்ந்து கண்களை விரித்துப் பார்க்கும்போது கனிவாய் அவர் முகம் மலரும்.

"இன்று அலுவலகத்தில் நடந்ததைச் சொல்லுமா..." என்பார் அவர்.

அவ்வளவுதான். தேவி மடை திறந்தாற்போல் ஒவ்வொன்றாய் விவரிக்க ஆரம்பித்து விடுவாள். பிழுன் முருகேசனில் ஆரம்பித்து

ஹெட்கிளார்க், மேனேஜர் வரை நடந்த வம்பு தம்புகளை ஒன்று விடச் சொல்வான்.

தளர்ந்த வயதில் முடியாத நிலைமையிலும் ஆர்வமான முகத்துடன் சுவாரஸ்யம் பொங்க அவள் சொல்வதையே கேட்டுக் கொண்டிருப்பார். தேவியும் தந்தை முகம் மலர ஆர்வமாய் கேட்பதை உணர்ந்து உற்சாகமாய் அலுவலகத்தில் நடந்த ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஞாபகப்படுத்தி சொல்வான்.

அவள் பேச்சு சப்தம் கேட்டதும் உள்ளிருந்து தங்கை சுபாவும், கவிதாவும் ஓடி வந்து விடுவர். முறையே ப்ளஸ் ஒன், ப்ளஸ் டூ படிக்கும் அவர்கள் தங்கள் பங்கிற்கு அக்காவைப் போல் அன்றைய ஸ்கூல் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பிப்பார்.

அவர்களைப் பார்த்து கடைசி குட்டித் தம்பி பாலு வந்து விடுவான். அவனது ஆறாம் கிளாஸ் பள்ளி அனுபவம் பெரிய கதை போல் நீளும். ஒரே இரைச்சலும் கேலியும் கூத்துமாய் பேசிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து சமையற்கட்டிலிருந்து புன்னகை தவழ வரும் சாந்தமான தாயார் அன்னப்பரணி அப்பாவின் பக்கம் போய் எல்லாவற்றையும் ரசிக்க ஆரம்பிப்பாள்.

அப்பாவும் விடமாட்டார். எல்லோரும் அன்றைய அனுபவங்களை சொல்லி முடித்ததும் தன் பங்கிற்கு தனது ஆரம்ப கால மிஸ்ட்டர் அனுபவங்களை, ராணுவ ரயில்வே குட்ஷெட்டில் பணியாற்றியதை விவரிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்.

பொழுது போவதே தெரியாமல் எல்லோரும் வாய் பிளக்க அதிசயமாய்க் கேட்பர். அப்போதெல்லாம் தேவி தந்தையையே உற்றுப் பார்த்து விழிப்பாள். தந்தைக்குத் தான் எவ்வளவு சிரமங்கள், கஷ்டமான் அனுபவங்கள் என அதிசயித்து வியப்பாள்.

ஒருவாறு இரண்டு மணி நேரம் பேச்சும் கூத்துமாய் நேரம் போன பிறகு எல்லோரும் இரவு உணவுக்காக அமருவர்.

அதுவும் அப்படித்தான்.

நடுநாயகமாக தந்தை அமர்ந்திருக்க சுற்றிச் சூழ அவ்வளவு பேரும் கையில் இட்லி தோசைத் தட்டுடன் அம்மாவின் குடான தோசையை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தபடி.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

அப்பா ஞாபகப்படுத்தி தன் வாழ்க்கையின் சுவாரஸ்யங்கள் ஒவ்வொன்றாய் சொல்ல.. ரசித்துக் கேட்டபடி சாப்பிட ஆரம்பித்தால்... மணி இரவு ஒன்பதை தொட்டுவிடும்.

அன்றாடம் அலுப்பே இல்லாமல் கேலியும் சீண்டலுமாய், சந்தோஷமும் சிரிப்புமாய் நகரும் நிமிடங்கள் அவை மனம் முழுக்க பூரிப்பாய் வாழ்க்கையை பரவுசமாக்கிய தருணங்கள் அவை.

இவை எல்லாம் முன்பு... முன்புதான்...

இன்று...

இதோ... அப்பா சாய்வு மர நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்க வில்லை. பதிலாய் சுவரில் இருக்கும் புகைப் படத்தில் அழகாய் சிரிக்கிறார்.

திடீரென ஏற்பட்ட ஸ்ட்ரோக், யாரும் எதிர்பார்க்காத நேரத்தில் வந்த இதயத்தின் வலி அப்பாவின் உயிரையே கொண்டு போய்விட்டது.

சென்ற மாதம் ஒரு சனிக்கிழமை அது நிகழ்ந்தபோது மொத்த குடும்பமும் தொறுங்கிப் போய் விட்டது.

அப்படியே இடிந்து... முடங்கிப் போனாள் அம்மா. பிரிவின் துயரம் தாங்காமல் துடித்துப் போயினர்.

அன்புச் செல்வங்கள்.

வேதனை, துயரம், இழப்பு, வருத்தம்... என என்னென்ன வார்த்தைகள் உண்டோ அவ்வளவையும் ஒரு சேர அனுபவித்து துன்பக் கடலில் முழுகினர்.

ஆனாலும்... என்ன செய்ய...? என்ன நேர்ந்தாலும் தினம் தினம் உலகம் விடிகிறதே? வாழ்க்கையின் கடமைகள் சமையாய் துரத்துற்றதே?

முதலில் சுதாரித்து நிமிர்ந்தவள் தேவிதான்!

அப்பாவின் ஓய்யாரக் குரல் அவள் உள்ளுக்குள் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

“எழுந்திரு கண்மணி, கவலைப்பட்டது போதும். அப்பா எங்கும் போகவில்லை. உன்னுடன் தான் இருக்கிறேன். இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீயே இப்படி தலை கவிழ்ந்து கொண்டால் எப்படி? எழுந்திரு... எல்லோருக்கும் தைரியம் சொல். அப்பா ஸ்தானத்திடில் இருந்து எல்லோரையும் நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வருவது உன் பொறுப்பு...”

அகிலா கோவிந்த்

அப்பா உள்ளுக்குள் முழங்கியதும் புது தைரியம் கொண்டவளாய் சோகத்திலிருந்து மீண்டு நடமாட ஆரம்பித்தாள் தேவி.

அம்மாவைத் தேற்றினாள். தம்பி தங்கைகளை அரவணைத்து வேதனையைக் குறைத்தாள்.

இதோ.. அப்படியும் இப்படியுமாக ஒன்றரை மாதம் ஓடிவிட்டது. வழக்கம்போல் அலுவலகம் சென்று திருமயியவள் பழைய நினைவுகள் தாக்க வீட்டினுள் நுழைந்தாள்.

வீட்டு வாசலில்.... அவள் வருகையை எதிர்பார்த்து வீட்டு உரிமையாளர் உட்கார்ந்திருப்பது கண்டு திடுக்கிட்டாள் தேவி.



வீட்டு ஓனர் தன் வரவுக்காக காத்து முன்புற மர பெஞ்சில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் தேவிக்கு பசிரென்றுதான் இருந்தது.

தடித்த மூக்கு கண்ணாடியும் பருத்த சரீரமும் கொண்ட ஐம்பது வயது கணேசமூர்த்தி அவள் வீட்டுக்கும் அடுத்து இருக்கும் இரண்டு பெரிய வீடுகளுக்கும் உரிமையாளர், கடை வீதியில் கொள் முதல், விற்பனை, பைனான்ஸ் என பலவித தொழில்கள் செய்யும் வியாபாரி, பண விஷயத்தில் சரியான கறார் பேர்வழி.

அப்பா அவருக்கு பயந்தே மாதம் பிறந்த முதல் தேதியே வாடகைப் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவரது கடைக்கு ஓடிவிடுவார். பெரிய கும்பிடு போட்டு அவரது கையில் வாடகையை கொடுத்து வரவுச் சீட்டில் எழுதி வாங்கிய பிறகு தான் மூச்சே விடுவார்.

“என்னப்பா...? எதற்கு இப்படி பயப்படுகிறீர்கள்?” என தேவி எத்தனையோ முறை கேட்டிருக்கிறாள்.

அப்போதெல்லாம் தந்தை, “உனக்குத் தெரியாது கண்மணி. அவர் கணேசமூர்த்திடி கண்டிப்பான மனிதர். நாம் கொஞ்சம் வாடகைப் பணத்தை தாமதமாக்கினாலும்... அவருக்கு கோபம் வந்து விடும். நாலு பேர் முன்னிலையில் காச்மூச் என சுத்த ஆரம்பித்து விடுவார். அது மட்டுமல்ல.. இன்னொரு தொல்லையும் உண்டு பண்ணி விடுவார்.”

“இன்னொரு தொல்லையா?”

அக்ஷிபா குடும்ப நாவல் ☐

“ஆமாம். அவரோடு சண்டையிட்டல் உடனே வீட்டு வாடகையை ஏற்றி விடுவார். அல்லது வீட்டைக் காலி பண்ணு என விரட்ட ஆரம்பித்து விடுவார்.”

“அதனால் என்னப்பா? அப்படி காலி பண்ணச் சொன்னால் பேறு வீடு பார்த்து நாம் போய் விட வேண்டியதுதானே? எதற்காக அவருக்கு பயந்து கொண்டு இருக்கவேண்டும்?”

தேவி கேட்பதற்கு செல்லமாய் அவள் தலையைக் கோதியபடி தந்தை சொன்ன பதில் இன்னமும் அவள் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

“பயம் இல்லை... கண்ணு...வசதி! இந்தத் வீடு நகருக்கு மத்தியில் எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று வர தோதுவாய் இருக்கிறது. மாதம் ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய்க்கு இந்த ஏரியாவில் இது போன்று வேறு வீடுகளும் கிடைக்காது. வேண்டுமானால், ஊருக்கு முன்புறமாய் புறநகர் பகுதியில் குறைந்த வாடகையில் பெரிய பெரிய வீடுகள் கிடைக்கும். ஆனால் நாம் அங்கெல்லாம் சென்று குடிபுகுந்தால் தினம் நகருக்கு வர பஸ்ஸையும், ஆட்டோவையும் எதிர்பார்த்து காத்திருக்க வேண்டும். பணத்தை விரயம் செய்ய வேண்டும்.”

தந்தை சொல்லச் சொல்ல விஷயம் புரிந்தவளாய் காது மடல்கள் அதிர தலையாட்டத்தான் செய்தாள் தேவி.

“வாடகைப் பணம் கொடுத்து விட்டேன்...” என தேவி ஷரம்பிப்பதற்குள் கணேசமூர்த்தி படபடவென தலையை ஆட்டினார்.

“அது...அது... வந்து விட்டது. நான் வந்தது வேறு விஷயம்மா...” என்றார் அவர்.

“வேறு விஷயமா?”

“அதாவது...” என்று இழுத்த கணேசமூர்த்தி எப்படிச் சொல்வது என்பது போல் தயக்கம் காட்டினார்.

அவர் எதற்காகவோ இப்படி பீடிகை போடுவது தேவிக்குப் புரிந்தது. அவரே சொல்லட்டும் என்பது போல் அவரையே உற்றுப் பார்த்தாள்.

“அது.... வேறு ஒன்றுமில்லை... விலைவாசியெல்லாம் உயர்ந்து விட்டது. பொருட்களின் விலை எல்லாம் முன்பு மாதிரி இல்லை... அதனால்...”

அவர் மறுபடியும் இழுக்க தேவிக்கு உள்ளூர் எரிச்சல் தான் வந்தது. எதையோ விவகாரமாய் சொல்லத் தீர்மானித்து வீடு தேடி வந்தாயிற்று. இதில் போலித்தனமாய் தயக்கம் வேறா!

“எதுவானாலும் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லுங்கள்...” என்றான் தேவி.

“அதும்மா.. எல்லாம் உயர்ந்து விட்டபடியால் வீட்டு வாடகை கொஞ்சம் உயர்த்த வேண்டி இருக்கிறது...”

மெல்ல பழத்தில் ஊசியெற்றுவது போல் விஷயத்தை ஏற்றினார் கணேசமூர்த்தி. அதைக் கேட்ட தேவி உள்ளபடி அதிர்ந்து தான் போனார்.

இதே கணேசமூர்த்திதான் மூன்று மாதங்களுக்கு முன் வீட்டுக்கு வந்து அப்பாவிடம் மல்லுக்கட்டாத குறையாய் அடித்துப் பேசி ஆயிரம் ரூபாய் வாடகையாய் இருந்ததை ஆயிரத்து ஐநூறாய் ஆக்கி உயர்த்தி விட்டுச் சென்றிருந்தார்.

மூன்று மாதங்களுக்குள் மறுபடியும் வாடகையை உயர்த்த வேண்டுமா? என்ன நியாயம் இது!

சிலம் தோன்றியவளாய் நிமிர்ந்து பார்த்தவள், “ஸார், நீங்கள் மூன்று மாதத்திற்கு முன்புதான் அப்பாவிடம் பேசி வாடகையை உயர்த்தி விட்டுச் சென்றீர்கள். மறந்து விட்டார்களா?” எனவும் கடகடவென சிரித்தார் கணேசமூர்த்தி.

“நீ கேட்பது நியாயம்தான் அம்மா. மூன்று மாதங்களுக்கு முன் வாடகை கூட்டினது வாஸ்தவம்தான். ஆனால் பாரம்மா.. விலைவாசி செலவினங்கள் எல்லாம் நாளுக்கு நாள் கூடிக்கொண்டே இருக்கிறது. அதனால் எனக்கு வேறு வழியில்லை! வாடகையை கூட்ட வேண்டிய சூழ்நிலை... ஏற்பட்டு விட்டது. அதிகம் ஒன்றுமில்லை. கூடுதலாய் ஒரு ஐநூறு ரூபாய். அதைச் சேர்த்து மொத்தமாய் இரண்டாயிரம் ரூபாயை வாடகையாய் கொடுத்து விடு!”

அவர் அதிராமல் சொல்லி முடிக்க அப்படியே அதிர்ந்து தான் போனார் அவள்.

அவள் யோசிக்க அடுத்து சொல்லிய அவரது வார்த்தைகள் அவளுக்கு எல்லாவற்றையும் புரிய வைத்தது.

“நீ... யோசிப்பது சரிதான் அம்மா. இந்த வாடகை உயர்வு இப்போது இருக்கும் பொருளாதார சூழ்நிலையில் உனது குடும்பத்திற்கு சரிபட்டு வராதுதான். கஷ்டமான விஷயம்தான். மேலும் ஒரு மாதம்

கூடுதலாக ஐநூறு ரூபாய் என்றால் நீ கூட புரட்டி விடலாம். ஆனால் மாதம் மாதம் முதல் தேதி தவறாமல் இரண்டாயிரம் ரூபாயை வாடகையாய் கொடுக்க வேண்டும் என்றால் உன்னால் முடியாதுதான். அதனால்.. அதனால்...”

இம்முறை தயங்கிய அவரை கோபமாகவே முறைத்தான் தேவி.

“சொல்லுங்கள்..”

“பேசாமல் வீட்டைக் காலி செய்து விட்டு குறைந்த வாடகையில் வேறு எங்காவது சென்று விடுகிறீர்களா? உங்களுக்கும் தோதுவாய் இருக்கும்? எனக்கும் பிரச்சினையில்லாமல் வாடகைப் பணம் கிடைக்கும்...”

அதாவது, “உன் ஒரு சம்பளத்தில் இனி நீ வாடகை மாதந்தவறாமல் கொடுப்பது முடியாத காரியம். அதனால் பேசாமல் காலி பண்ணி விட்டுப் போ,” என்கிறார்.

அதற்கு வேறு எதுவும் சாக்கு போக்கு சொல்லி விடக்கூடாது என்பதற்காக வாடகை கூட்டுவதாய் வேறு பயம் காட்டி விரட்டப் பார்க்கிறார்.

பத்து வருடம் மாதந்தவறாமல் முதல் தேதி வாடகை கொடுத்து நல்ல பெயர் எடுத்த அப்பாவிற்கு இவர் காட்டும் நன்றி இதுதானா? வீட்டுத் தலைவர் ஒருவர் உயிரோடு இல்லையென்றால்.. அவர் குடும்பம் எப்படியெல்லாம் தவிக்கும் என்பதையெல்லாம் புரிந்து கொள்ளாமல்... எளிகிற வீட்டில் எடுத்துச் செல்வது போல் இப்படி சவு இரக்கமில்லாமல் நடந்து கொள்கிறார்களே...! சே! என்ன மனிதர்கள் இவர்கள்?

ஒரு கணம் கணேசமூர்த்தி பேசியதற்கு.. இப்படி பட்ட இரக்கமற்ற மனிதர்களின் வீட்டில் வசிப்பதே பாவம்.. உடனே காலி செய்து விட்டு வேறு வீடு சென்று விட வேண்டும்... என்ற எண்ணம்தான் அவளுள் வீராப்பாய் எழுந்தது.

ஆனால் அவளுக்கு இந்த வீட்டை அவ்வளவு எளிதில் விட்டுப் போக மனமில்லை. அவள்.. அப்பா, அம்மா, குடும்பமாய் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்த வீடு. அவளின் உயிருக்குயிரான தந்தை கடைசிவரை நடமாடிய வீடு. வீட்டின் எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் அப்பாவின் முகமும் உருவமும் தான் அவளுக்கு பளிச்சிடும்.

முன்பு முகப்புச் சுவரில் கொடி சுட்டி மணிப்பிளாண்ட் செடியை படர விட்டது. முதல் பின்புற தென்னை மரங்களும் தினம் நீர் ஊற்றி பாதுகாத்து அப்பாவின் செயல்தான். அவரது கைவண்ணம் தான். இன்று

அப்பா இல்லாவிட்டாலும் உப்பா புழுவெயி இடங்கள். அப்பா எப்போது...
சனி சேரில் உட்கார்ந்தபடி... பணத்தைக் கொட்டிக்கும் நடு ஹாலில்...
அதைத் தாண்டிய டி.வி.யும்... இதெல்லாம் மறக்க முடியாதது.

அங்கெல்லாம் இன்றும் உட்கார்ந்திருக்கும்போது அப்பாவும்
தங்களுடன் அமர்ந்திருப்பது போலவே எல்லோருக்கும் இருக்கும்.

அந்த நினைவுகள், அப்பாவைப் பற்றிய இனிய உணர்வுகள் எல்லாம்
அவளுக்கு வேண்டும். தினம் தினம் நினைத்துப் பார்த்து மகிழ்வோ அல்லது
பிரிவை நினைத்து வேதனைப்படவோ... அந்த அப்பாவின் நினைவுகள்
வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு வேறு எங்கோ போய் குடியிருப்பது
அவளால் கொஞ்சமும் ஜீரணிக்க முடியாது. கனவிலும் அதை நினைத்துப்
பார்க்க முடியாது.

அப்படியானால்.. இப்போது... என்ன செய்ய? தொடர்ந்து
குடியிருக்க வேண்டுமென்றால்... கூடுதலான வாடகைச் சமையை.. அந்த
ஐநூறு ரூபாயை கொடுத்தாக வேண்டும்?

தேவி யோசித்தான்.

வேறு வழியில்லை, கணேசமூர்த்தி இதைத் தவிர வேறு எதற்கும்
ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார். அப்பாவிற்காக இதை அவன் செய்துதான் ஆக
வேண்டும். இந்த ஐநூறு ரூபாயை பள்ளிச் சிறுவர்களுக்கு டியூசன் சொல்லிக்
கொடுத்துக்கூட சம்பாதித்து விடலாம்.

முடிவெடுத்தவளாய் நிமிர்ந்தான். தேவி.

“கணேசமூர்த்தி ஸார், நீங்கள் சொன்ன இரண்டாயிரம் ரூபாய்
வாடகைக்கு ஒத்துக் கொள்கிறேன். அடுத்த மாதம் முதல் உங்களுக்கு
தந்து விடுகிறேன். மேலும் வாடகை விஷயத்தில் நீங்கள் கொஞ்சமும்
கவலைப்பட வேண்டாம். நான் சம்பளம் வாங்குகிறேனோ இல்லையோ
ஒவ்வொரு மாதமும் முதல் தேதி வாடகைப் பணம் உங்களைத் தேடி
வந்துவிடும். அப்படி வராமல் போனால் நீங்கள் நடவடிக்கை எடுத்து விட்டை
காலி பண்ணச் சொல்லுங்கள். உடனே காலி பண்ணி விடுகிறேன் சரிதானா?”

அவன் இப்படிப் பேசுவான் என கணேசமூர்த்தி கொஞ்சமும்
எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது அவரது முகத்தில் தெரிந்தது.

“நீ சொன்னால் சரிதான். நான் சம்மதிக்கிறேன். நீ மாதந்தவறாமல்
இரண்டாயிரம் ரூபாயை கொடுத்து விடு. அது போதும்..” என்றபடி
பெஞ்சை விட்டு எழுந்தார்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

தேவி ஒரு பெரிய கும்பிடு ஒன்றைப் போட்டு அவரை வழி அனுப்பி
வைத்தான்.

ஆனால் மறுவாரம் கோமளவல்லி அதை உருவில் வேறு ஒரு
தலைவலி வரப் போவதை அப்போது அவள் அறியவில்லை.



கோமளவல்லி அதை அப்பாவின் உடன் பிறந்த சகோதரிதான்.
அப்பாவிற்கு அவளையும் சேர்த்து உடன் பிறந்தவர்கள் நான்கு பேர்.
இரண்டு அண்ணன்மார்கள். இரண்டு தங்கைகள். கோமளவல்லி முதல்
தங்கை, அவளுக்கு கோமளவல்லி அதை என்ற பெயருக்குப் பதில் “வாயாடி
அத்தை” என்றே பெயர் நிலைத்துவிட்டது.

அதற்கேற்றார்போல் எப்பவும் சளசளவென வாய் சும்மா
இருக்காமல் யாரையாவது வசை பாடிக் கொண்டே இருக்கும். அதனாலே
அப்பாவின் உடன் பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் அவளை ஒரு வாயாடியாகக்
கருதி ஏறக் குறைய ஒதுக்கியே வைத்திருந்தனர்.

ஆனால் அப்பாதான் அவரது மென்மையான அன்பு குணத்தால்
எப்போதும் கோமளவல்லியை கோபித்ததில்லை. அவள் அவ்வப்போது
மற்ற உடன் பிறப்புகளைப் பத்தி இல்லாததும் பொல்லாததுமாய் வசை
பாடும் போதும், சிண்டு முடித்து விடுவது போல் வீண் வம்புகளை இழுத்து
வந்த போதும் அதை பெரிது படுத்தாமல் பொறுத்துக் கொள்வார்.

கோமளவல்லிக்கும் கல்யாணமாகி ஒரு அப்பாவி மனிதன்
கணவராய் வந்து மாட்டினான். ஒரு குழந்தையும் பிறந்தது. ஆனால் அதற்கு
மேல் கோமளவல்லிக்கும் பொறுமையில்லை. கணவருக்கும் சகிப்புத் தன்மை
இல்லை. ஒரு நல்ல நாளாய்ப் பார்த்து கோமளவல்லியிடம் சொல்லாமல்
கொள்ளாமல் கம்பி நீட்டினான் அவன் புருஷன்.

எங்கோ வடநாட்டில் வேலை ஒன்றைத் தேடிக்கொண்டு
ஒடிப்போய் விட்டதாய் சொன்னார்கள். கோமளவல்லியும் புருஷன் தன்னை
விட்டு ஒடிப் போய் விட்டதற்காக ரொம்பவும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.
இப்படிப்பட்ட அம்மாஞ்சி இருந்தாலும் ஒன்றுதான். ஒடிப் போனாலும்
ஒன்றுதான், என விட்டு விட்டான்.

ஆனால் அவளுக்கு தலைவலி மகன் உருவிலே உருவாகியது. மகன்
ஆரம்பம் முதலே அவளுக்கே கீழ்ப்படியாமல் எதிர்த்துப் பேசியே வளர்ந்தவன்

அக்ஷயா கோவிந்த்

சுடைசியில் அடங்காப் பிடாரியாய் வேலை வேட்டி இல்லாத தெரு ரவுடியாகவே முழுதாய் உருவாகி விட்டான்.

மேலும் கோமளவல்லி உலகத்திலேயே பயந்து பதட்டப்படுவது அவன் ஒருவனுக்குத்தான் சதா... “பணம் கொடு... பணம் கொடு...” என அவன் நச்சரிப்பை தாங்க முடியாமல் திண்டாடத்தான் செய்வான்.

கோமளவல்லி தன் பிழைப்புக்கென்று அப்பளம், வடாம், வத்தல் போட்டு விற்பதில் இருந்து மொத்த வியாபாரிகளிடம் கடன் கேட்டு சுங்கடிச் சேலைகள் வாங்கி அக்கம பக்கத்து வீடுகளில் விற்பது, வீடு தேடி அலைபவர்களுக்கே வீடு பிடித்துக் கொடுத்து புரோக்கர் ரேஜ் பார்ப்பது, தெரிந்தவர்களிடம் சீட்டு பிடித்து அதன் மூலம் பணம் சம்பாதிப்பது என சகலவிதமான தொழில்களை கைவசம் வைத்திருந்தான்.

ஆயிற்று. அப்படிப்பட்ட கோமளவல்லி அதைதான் துதிப்பென்ற இன்று வீட்டுக்கு வந்து இறங்கியிருந்தான். அலுவலகம் முடிந்து வந்த தேவி நடுஹாலில் உட்கார்ந்து பெரும் குறட்டை விட்டுத் தூங்கும் அவளைக் கண்டு திடுக்கிடத்தான் செய்தான்.

அப்பாவின் இறந்த சேதிக்கேட்டு வந்தவன் பெயருக்கு ஒரு ஒப்பாரி வைத்துவிட்டு, தனக்கு சில அவசர வேலைகள் இருப்பதாய் சொல்லி அன்று இரவே நடையைக் கட்டியவன் இன்று இப்படி இரண்டு மாதம் கழித்து எதற்காக வரவேண்டும்? என்ன காரணமாக இருக்கும்?

யோசித்தபடி புரியாமல் தவத்த தேவிக்கு சமையல் கட்டில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மா கோமளவல்லி வந்திருக்கும் காரணத்தை விளக்கியதும் பெரும் அதிர்ச்சியாகத் தான் இருந்தது.

தேவி, அவள் வாய் கூசாமல் சொல்கிறாள். அப்பாவிடம் அவன் பத்தாயிரம் ரூபாய் சீட்டுப் பணத்தை கொடுத்து வைத்திருந்தாளாம். அதை வாங்கிட்டு போகத்தான் வந்திருக்கிறாளாம்...

“என்னது... பத்தாயிரம் ரூபாயா? என்னம்மா... உண்மையா அது? அப்பா உன்னிடம் இது பற்றி சொல்லியிருக்கிறாரா?”

அம்மா பலமாய் மறுத்தாள்.

“இல்லவே... இல்லை... தேவி...! இந்த கோமளவல்லியாவது... ரூபாயைக் கொடுக்கிறதாவது! மேலும் அப்பா.. நமக்குத் தெரியாமல் எந்த விஷயத்தையும் மறைக்கவும் மாட்டார். சொல்லாமல் விடவும் மாட்டார். இந்த கோமளவல்லி சொல்வது பச்சைப் பொய். அது என்னவோ சொல்வார்களே... எளிகிற வீட்டில் கிடைப்பதை எடுத்துக் கொண்டு ஓடுவது

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

போல்... அதைப் போல் இவள் யோசித்து... நம்மிடம் கபடமாய் பணம் பறிக்க இப்படி ஒரு பிணாண்டன் வந்திருக்கிறான்...”

அம்மா சொல்லச் சொல்ல தேவிக்கு எல்லாமே புரிந்தது. அதைதான் கணம் அப்படித்தான். கபட நாடகம்... ஆடுவது.. ஏதாவது வில்லத்தனமாய் செய்வது எல்லாம் அவன் வாழ்க்கைதான். அதனாலே அவளின் மற்ற சொந்த பந்தங்கள் எல்லாம் அவள் குணத்தையறிந்து விரட்டியடிக்க, அப்பா மட்டும் பெருந்தன்மையாய் என்ன இருந்தாலும் தன்னுடைய உடன் பிறப்பு கோமளவல்லி என்று பாசம் காட்டி அரவணைத்துக்கொண்டார். அப்படி அப்பா காட்டிய பாசத்திற்கு பெருந்தன்மைக்குத்தான் இப்படி நன்றி காட்டி பொய்ப் பழியுடன் அதை வந்திருக்கிறாளோ?

யோசித்துப் பார்த்ததே தேவி ஒரு கணம் அதைதான் நினைத்து பயப்படவே செய்தாள்.

கோமளவல்லி சாதாரண மனுஷி இல்லை. ராங்கிக்காரி தன் திட்டம் பலிக்க என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வாள். எத்தனை பழியை வேண்டுமானாலும் சுமத்துவாள். தேவைப்பட்டால்... ஊரைக் கூட்டி பெரும் ரகனையே செய்து விடுவாள். இப்படி பொய்ப் பித்தலாட்டம் பண்ண வேண்டுமென்றே வந்திருக்கும் அவளை எப்படிச் சமாளிப்பது?

என்று யோசித்த தேவி அதே கவலையுடன் அம்மாவைப் பார்த்தாள். அம்மாவும் அதே பயப்பார்வையுடன் மிரட்சியடைந்தவளாய் விழிக்கத்தான் செய்தாள்.

“இப்போது என்னம்மா செய்ய...?” என்றாள் தேவி குரல் கம்ம.

நீ எதற்கும் பேசிப் பார்... என்றாள் அம்மா.

தேவியும் அதுவும் சரியென அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாள்.

அரை மணி நேரம் கழித்து புரண்டு புரண்டு படுத்து சாவகாசமாய் விழித்தாள் கோமளவல்லி.

எழுந்தவள் தன் தலை மாட்டுப் பக்கம் தேவி உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு சுறுசுறுப்படைந்தாள்.

தேவி, வாருங்கள் அதை... என்றாள் சம்பிரதாயமாக.

கோமளவல்லி எழுந்து கண்களை இடுக்கியவாறு மூக்குக் கண்ணாடியை அவசரமாய் மாட்டினாள்.

அக்ஷயா கோவிந்த்

யாரு தேவிபா...? என்னைவன், பாரு... டோற மனுஷன் சொல்லிட்டுப் போகாம அவன் பாட்டுக்கு போயிட்டான். இன்னிக்கு நான் லபோ திபோன்னு அடிச்சிக்கிட்டு அலையுறேன், யாரு கிட்டப் போய் பேசு? என்ன நியாயத்தைக் கேட்கு? அதை பாட்டுக்குப் புலம்ப ஆரம்பித்து விட தேவிக்கு எரிச்சலாய் இருந்தது.

கொஞ்ச நேரம் அவள் நன்கு புலம்பட்டும் என்று விட்டவள் ஒரு கட்டத்திடில் பொறுமையிழந்தாள்.

அத்தை, என்ன விஷயம் சொல்லுங்கள்? என்றாள்.

அவள் கேட்டதுதான் தாமதம் அதை ஸ்விட்ச் போட்டாற்போல் தன் புலம்பலை நிறுத்தினாள்.

தேவி, உன் அப்பாவிடம் பத்தாயிரம் ரூபாய் சீட்டுப் பணத்தை கொடுத்து பத்திரமாக வைக்கச் சொல்லியிருந்தேன்... அதை வாங்கிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்.. என்றாள் நேரிடையாய் விஷயத்திற்கு வந்தவளாய்.

கோமளவல்லி ஏற்றி இறக்கிச் சொன்ன விதம், அவள் அபிநயம் காட்டியது எல்லாமே அவள் சொல்வது பொய் என பறை சாற்றியது.

ஆனால் அவள் ஒரேடியாய் சாதித்து எப்படியாவது பணத்தைக் கறந்துவிட வேண்டும் என்பதில் குறியாயிருந்தாள்.

அத்தை, அப்பா ஏதாவது சீட்டு எழுதி உங்களிடம் கொடுத்திருக்கிறாரா? என்றாள் தேவி.

அவள் கேட்டதற்கு உடம்பே அதிரும்படி ஆயிரம் நொடிப்பு நொடித்தாள் கோமளவல்லி.

நான் கூட கேட்டேன், என்னப்பா சொந்த பந்தம் உடன் பிறப்பு என்றாலும் பண விஷயத்திடில் நாம் கரெக்ட்டாக இருக்க வேண்டும்... என்றேன். அதற்கு உன் அப்பா என்ன சொன்னார் தெரியுமா?

நிறுத்திப் கோமளவல்லி ஒரு நிமிடம் இடைவெளிவிட்டு விட்டு தொடர்ந்தாள்.

என்னை நம்ப மாட்டீர்களா? நான் என்ன அப்படியெல்லாம் செய்யக் கூடியவனா? என எதிர்கேள்வி கேட்டான். நான் அப்படியே வாயடைத்துப் போய் விட்டேன். மறுபேச்சு பேசாமல் அந்த பத்தாயிரம் ரூபாயை அவனிடம் தூக்கிக் கொடுத்து விட்டேன். இதுதான் கண்ணு நடந்தது...

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

நீட்டி இறக்கி சொல்லி முடித்தாள் கோமளவல்லி. இதில், ரொம்பவும் யோசிக்காதே கண்ணு. நான் சொல்வது உண்மை கண்ணு..... என்று செல்லக் கொஞ்சல் வேறு. அவள் பேச்சையும், நடப்பையும் பார்த்ததேவிக்கு பேசாமல் துடைப்பக் கட்டையை எடுத்து நாலு சாத்து சாத்தலாம் போல இருந்தது.

இருந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் அவளையே பார்த்தாள்.

என்ன யோசிக்கிறாய் கண்ணு? என்றாள் கோமளவல்லி தன் தடித்த உடம்புடன் எழுந்து அவள் பக்கம் வந்தபடி.

அத்தை, நீங்கள் சொல்வது சரி. எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால் தற்சமயம் எங்களிடம் அவ்வளவு பணம் இல்லையே! கொஞ்சம் பொறுங்கள். புரட்டித் தருகிறேன் எப்படியாவது உங்கள் கடனை அடைக்கிறேன்..!

தேவி சொல்லித்தான் பார்த்தால் ஆனால் கோமளவல்லி என்ன சாதாரண ஆளா? இப்படிச் சொன்னால் விட்டு விடுகிற ரகமா?

அவள் மறுபடியும் குழைந்தவள், கண்ணு... நான் சீட்டுப் பணத்தைத்தான் உன் அப்பாவிடம் கொடுத்திருந்தேன். பணம் போட்ட சீட்டுக்காரர்கள் இப்போது பணத்தை கேட்கிறார்கள். இப்போது நாம் பணத்தை கொடுக்காவிட்டால் போலீஸ் வரை போய்விடுவார்களே... பின் நிறைய சிக்கல்கள் உருவாகி விடும். அதனால் எனக்கு பணம் உடனடியாய் தேவை. புரிந்து கொள் கண்ணு...!

அத்தை சொல்ல தேவியும் விடவில்லை. மன்றாடித்தான் பார்த்தாள்.

நீங்கள் சொல்வது சரி அத்தை. அவ்வளவு பணம் எங்களிடம் இப்போது இல்லையே... நாங்கள் எங்கே போவது.. யாரிடம் கேட்பது?

தேவி கேள்வி எழுப்ப.. அவள் பக்கத்தில் வந்த கோமளவல்லி.. பார்வையை தேவியின் கழுத்தில் டதித்தாள்.

அவள் கழுத்தில் அப்பா வாங்கி ஆசையாய்ப் போட்டிருந்த தங்க டாலர் செயின்!

கடவுளே! இவளது குறி இதுதானா? இதன் விலை கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரம் ரூபாய் இருக்குமே!

☐ அக்ஷா கோவிந்த்

அதைப் பார்த்துதான் இவ்வளவு டிராமா போட்டு அபகரிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறாளா?

கடைசியில் தேவி பயந்தபடிதான் நடந்தது.

கண்ணு, பணத்திற்கு நீ எங்கும் போக வேண்டாம் கண்ணு. உன் கழுத்திலேயே மாலை போல் அழகாய் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறதே அந்த டாலர் செயின். அதைக் கொடு. அது போதும். கூடக் குறைய இருந்தாலும் நான் அதை பணமாக்கி சீட்டுக்கடனை அடைத்துவிடுகிறேன். உனக்கும் பாரம் நீங்கும், உன் அப்பாவின் பெயரும் கம்பீரமாய் கறை படாமல் இருக்கும். என்ன சொல்கிறாய்?

அவள் பேச்சு முழுவதும் கேட்ட தேவி திடுக்கிடத்தான் செய்தாள்.

அது வெறும் பேச்சு என்று கூட சொல்ல முடியாது.

ஒரு வகையான மிரட்டல்தான்!

நீயாக அந்த செயினை கொடுத்தால் நல்லது. இல்லையெனில் உன் தந்தை பணம் தராமல் ஏமாற்றிவிட்டார். மோசடி செய்து விட்டார் என அவப் பெயர் உண்டு பண்ணிவிடுவேன் என்கிற கடுமையான மிரட்டல்!

வேறு வழியில்லை!

அப்பாவிற்காக... அப்பாவின் நல்ல பெயரை இவள் மாகபடுத்தாமல் இருப்பதற்காகவாவது இவளுக்குப் பொய்யான அந்தக் கடனை, அந்த டாலர் செயினை கொடுத்தான் ஆகவேண்டும்!

கோபமாய் அந்த செயினை கழற்றிய தேவி அவளை நோக்கி அதை விட்டெறியத்தான் செய்தாள். ஆனால் அதை ஓடிப்போய் ஆவலாய் பொறுக்கிக் கொண்டாள் கோமளாவல்லி.



மகாபாரதத்தில் ஒரு வினோதமான காட்சியமைப்பு உண்டு. த்வைத வனத்தில் பாண்டவர்கள் தங்கி உள்ளனர் என்பதை துரியோதனன் அறிந்தான். அப்போது பாண்டவர்கள் சகலத்தையும் இழந்த வனவாழ்நிலை.

அதனால் அவர்களை மேலும் நோகடித்து மகிழ விரும்பிய துரியோதனன் சகுனியிடம், பாண்டவர்களை கேலி செய்து மகிழ என்ன செய்யலாம்? என்று கேட்டான்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

அதற்கு சகுனியும், துரியோதனா, இந்த உலகத்திலேயே கொடுமையானது பகைவனுடைய செலவச் செழிப்பைக் காண்பதுதான். நாம் விலையுயர்ந்த ஆடை அணிகளை அணிந்து கொண்டு நாட்டியப் பெண்களுடன் சென்று அவர்கள் எதிரில் ஆரவாரமாகத் தங்குவோம். அவர்கள் உள்ளம் வெதும்புவதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடையலாம் என்றான்.

உடனே துரியோதனன் அதன் படியே பெரும் ஆரவாரத்துடன் பாண்டவர்கள் தங்கியிருந்த த்வைத வனத்தை அடைந்து அங்குள்ள பொய்கை ஒன்றில் கும்மாளமிட்டு நீராடத் தொடங்கினார்களாம்.

நொந்து போயிருந்த பாண்டவர்களை மேலும் மேலும் எரிச்சல் படுத்த கௌரவர்கள் கையாண்ட வழி.. அதுபோல்தான் அப்பாவை இழந்து நொந்து போயிருக்கும் தங்களை நோகடித்து எரிச்சல்படுத்த இவர்கள் எல்லாம் இப்படிச் செய்கிறார்களோ...? என தேவி நினைத்தாள்.

ஒருவாறு அத்தையை அவள் கேட்டதை கொடுத்து பேக்கிங்க செய்து அனுப்பிய பிறகுதான் வீட்டில் நிம்மதியே வந்தது எனச் சொல்லலாம்.

அன்று இரவுதான் தேவி உட்கார்ந்து பழைய ஒள்குயர் நோட்டு ஒன்றை எடுத்து வீட்டுச் செலவுகளை எழுதிப் பார்த்தாள். வாடகை, மளிகைச் சாமான், மின்சாரகட்டணம், ஸ்கூல் பீஸ், அம்மாவுக்கான மருந்து மாத்திரைகள் என எல்லாச் செலவுகளையும் எழுதிப் பார்த்தாள்.

கூட்டிப் பார்த்து வருமானத்தையும் செலவையும் கணக்கிட்டபோது ஆயிரம் ரூபாய் துண்டு விழுந்தது. அதிகப்படியான செலவாய் அம்மாதத்திற்கு ஆயிரம் ரூபாய் தேவைப்படும் என்பது தெரிந்தது.

அம்மா, தம்பி, தங்கை என ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடி தேவியைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்திருந்தனர். அப்பா இறப்புக்குப்பின் இப்படி அடிக்கடி உட்கார்ந்து பழைய அப்பாவின் ரூபகங்களைப் பேசுவது வழக்கம்.

இப்போதுதான் முதல் முறையாய் வீட்டுச் செலவைப் பற்றி கணக்கிட்டு வருமானத்தைப் பற்றி பேச யோசிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

தேவிகூட தம்பி தங்கைகளுக்கு இவ்விஷயமெல்லாம் தெரிய வேண்டாம் என்றுதான் நினைத்தாலன். ஆனால் அம்மாதான் பிடிவாதமாய், இல்லை.. தேவி அவர்களும் நம் குடும்ப நிலைமை தெரிந்தே வளர்வது நல்லது.. எனக் கூறவே அதுவே ஒரு வகைக்கு சரிதான் என தேவி விட்டு விட்டாள்.

☐ சுவீலா கோவிந்த்

அப்பா எல்லாவற்றையும் டார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பார்த்துக் கொள்வார். என இதுநாள் வரை பணவரலையோ செலவு செய்வதையோ பற்றி எவ்வித அக்கறையும் இல்லாமல் இருந்தவர்கள்தான் அவர்கள்!

ஆனால் இன்று...?

நிலைமை தலைகீழாகி விட்டது.

வீட்டுப் பொருளாதார நிலைமையை நினைத்து குட்டித் தம்பி கூட கவலை கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. என்ன ஒரு கொடுமை! என தேவி நினைத்தாள்.

தங்கை தன் கணக்கிற்கு, அக்கா என்னுடன் படிக்கும் விஜி, திவ்யா, மீனா நாளையிலிருந்து டியூசன் வருவதாய் சொல்லியிருக்கிறார்கள்... என்றாள்.

தம்பி வினு, அக்கா எனக்கு புகைப்பாடிங்க நன்கு செய்யத் தெரியும். அது மூலம் நிறைய ஆர்டர் வாங்கி நானும் பணம் சம்பாதித்துத் தருகிறேன்... என்றபோது கண் கலங்க அவனை அணைத்துக் கொள்ளத்தான் செய்தாள் தேவி.

அம்மா கொஞ்ச நேரம் ஒன்றும் சொல்லாமல் யோசித்தவள் ரூபகம் வந்தவளாய் நிமிர்ந்தாள். தேவி, அப்பா பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு பேங்கில் பிக்சட் டெபாசிட் பத்திரம் ஒன்று போட்டு வைத்திருப்பது ரூபகத்திற்கு வருகிறது... என்றபடி அம்மா எழுந்தாள்.

பிரோ பக்கம் சென்று அதில் குடைந்து அந்த ரசீதை தேடி எடுத்தாள். தேவி அதை வாங்கிப் பார்த்தாள். அப்பா பெயரில் பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கான டெபாஸிட், நல்ல வேளையாய் புத்திசாலித்தனமாய் அப்பா தேவியின் பெயரை நாமினியாகக் காட்டியிருந்தார். அதனால் பேங்கில் இருந்து பணம் வாங்குவதில் எவ்வித பிரச்சினையும் இருக்காதுதான்.

டெபாஸிட் தொகை வட்டியையும் சேர்த்து பன்னிரண்டாயிரம் ரூபாயாக கிடைக்கும். மாதம் ஆயிரம் ரூபாய் செலவு பற்றாக்குறை வருகிறது. அந்தப் பணம் மட்டும் கிடைத்துவிட்டால் இனி ஒரு வருடத்திற்கு குடும்பத்தை எவ்விதப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் ஓட்டிவிடலாம்.

நினைத்துப் பார்த்த எல்லோருடைய முகத்திலும் அமைதியும் பெரும் நிம்மதியும் படர்ந்தது. அப்பா தனக்குப் பின் யாரும் தவிக்கக்கூடாது என்றுதான் பாடுபட்டு இப்படியெல்லாம் சேமிப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்திருக்கிறார் என்பதை பசுமையாய் மனதில் நினைத்தனர்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

அது தவிர அப்பாவின் பென்ஷன் தொகை ஏழாயிரம் இன்னும் அது மாதங்களில் அம்மாவின் பெயருக்கு மாற்றப்பட்டு மாதம் மாதம் அம்மாவுக்கு கிடைக்க ஆரம்பித்து விடும்.

அந்தத் தொகையை அப்படியே சேமிப்பாய் உருவாக்கி தம்பி, தங்கைகளின் எதிர்கால வாழ்விற்கு உபயோகப்படும்படியாக வைத்துக் கொள்ளலாம்.

தம்பி தங்கைகளை தூங்கப் போகச் சொல்லிவிட்டு தாயும் மகளுமாய் யோசித்து ஒவ்வொரு விஷயமாய் பேசி முடிவெடுத்தனர்.

அம்மாவிற்குத்தான் கோர்வையாய் நாலு வார்த்தைகள் பேசுவதற்குள் அப்பாவின் நினைவு எழும்பி தடுமாற வைத்தது. அடிக்கடி கண் கலங்கினாள். அப்படி அம்மா கண் கலங்கும்போது தேவிக்கும் அப்பாவின் நினைவு வந்து கண்களில் நீர் முட்டிற்று.

ஆனாலும் அம்மாவின் முன் அழுதால்... அம்மா இன்னமும் உடைந்து விடுவாள் என்பதற்காக கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அம்மாவைத் தேற்றினாள்.

அன்று இரவு படுக்கச் செல்லையில் தேவிக்கு அப்பாவின் நினைவுகள் ரொம்பவும் பீறிட்டுக் கிளம்ப... தனது படுக்கையின் ஓரமாய் தான் மாட்டி வைத்திருக்கும் சிரித்த முகம். அப்பாவின் சிறிய புகைப் படத்தையே ரொம்ப நேரம் தூங்கப் பிடிக்காமல் வெறித்தாள்.

அப்பாவுடன் பேசியது, சிரித்து மகிழ்ந்தது, அப்பா பாசமாய் அன்பைப் பொழிந்தது எல்லாம் மனதில் ஓடியது. இனி அப்படியொரு தந்தையை தன் வாழ்நாளில் ஏன் இனி எந்த ஜென்மத்திலும் அதே போல், அதே உருவத்தில் தந்தையைப் பார்க்க முடியாது. இனி அவருடன் பேசும் வாய்ப்பெல்லாம் நமக்குக் கிடைக்கவே போவதில்லை. அவரது இனிய குரலை இனி காதுகளில் கேட்கவே முடியாது... என்ற எண்ணம் எல்லாம் கீற்றுகளாய் எழுந்து அவளது நெஞ்சையே அறுப்பது போல் இருந்தது.

அது போன்று அப்பாவின் பிரிவால் தாங்க முடியாத துயரம் ஏற்படும்போது அதை அப்படியே வார்த்தைகளாய் ஒரு தாளில் வடித்து விடுவது அவளது வழக்கம். இன்றும் தனக்கு எழுந்த பிரிவின் வேதனையை அப்படியே ஒரு தாளை எடுத்து எழுத ஆரம்பித்தாள்.

என் இனிய தந்தையே.. என்று ஆரம்பித்து தன் நினைவில் இருந்த சோகங்களை எல்லாம் கொட்டி மனமுருக எழுதினாள்.

□ அக்ஷா கோவிந்த்

அவள் எழுத எழுத கண்கள் குளமாகி நீர் துளிகளாய் சிந்தியது. அந்த மனம் கணக்கும் வேதனையுடனே அன்றைய இரவை ரொம்ப நேரம் சுழித்தவள் அப்படியே கவலையோடு தூங்கியும் போனாள்.

தேவிக்கு வெறுப்பான வாழ்க்கை பழகிப் போயிற்று. அப்படியே இரண்டு மாதமும் ஓடிவிட்டது. வழக்கம் போல் அன்றும் அலுவலகம் சென்று திரும்பியவள் பழைய நினைவுகள் தாக்க... வீட்டிலுள் நுழைந்தாள்.

வீட்டில் பழைய குதூகலம் இல்லை. அறையின் ஓரமாய் முடங்கிக் கிடக்கும் அம்மாவும் பாட புத்தகங்களில் லயிக்க முடியாமல் வெறித்தபடி இருக்கும் தம்பி தங்கைகளைக் காண கவலையாயித் தான் இருந்தது.

இருந்தாலும் மனதை தேற்றிக்கொண்டு வலுக்கட்டாயமாய் முகம் மலர்ந்தாள். வலிய வரவழைத்த புன்னகையுடன் ஒவ்வொருவரிடமும் சென்று ஏதாவது பேசினாள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மனநிலையை மாற்றி வேறு விஷயங்களில் ஈடுபட வைத்தாள்.

கடைசியாய் அம்மாவிடம் வந்து ஆதரவாய் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு அலுவலக விஷயங்களை சொல்ல ஆரம்பிக்கவும், அப்பாவின் நண்பரான தணிகாசலம் மாமா நுழையவும் சரியாயிருந்தது.

தணிகாசலம் அப்பாவின் நெருங்கிய நண்பர். அவர்கள் குடும்பத்தின் மீது பெரும் அக்கறை கொண்டிருப்பவர்.

பிரகாசமான முகத்துடன் உள்ளே நுழைந்தவர், தேவி, நல்லவேளை நீ வந்து விட்டாயா...? உண்ணத்தான் பார்க்க நினைத்திருந்தேன்... என்றால் ஆவலுடன்.

முதலில் உட்காருங்கள்.. மாமா... என ஸ்டீல் ஒன்றை எடுத்துப் போட்டாள் தேவி.

தணிகாசலம் மாமா விஷை ஆரம்பித்தார்.

தேவி, உனக்கொரு நல்ல வேலையை தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன்... என்று ஆரம்பித்தார்.

தேவி புரியாமல் திடுக்கிடத்தான் செய்தாள்.

வேலையா...? எனக்கா...? நான் வேலை பார்த்துக் கொண்டு தானே இருக்கிறேன் மாமா...

மாமா தலையசைத்தார்.

தெரியும் ஆடிட்டர் ஆபீஸ் ஒன்றில் மூவாயிரம் சம்பளத்தில் வேலை பார்க்கிறாய். நான் சொல்ல வருவது வேறு. இதைவிட உயர்ந்த வேலை, அதிக சம்பளம்.

அதிக சம்பளமா?

ஆமாம், பத்தாயிரம் ரூபாய்! எனக்குத் தெரிந்த ரெடிமேட் ஏற்றுமதி நிறுவனம் ஒன்றில் சொல்லி ஏற்பாடு செய்து விட்டேன். உனக்கு மரர்க்கெட்டிங் மேனேஜர் என்ற பதவியில் உத்தியோகம். நாளைக்கே நான் சொன்ன அட்ரஸில் சென்று நீ வேலைக்குச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்....

மாமா அந்த ஏற்றுமதி நிறுவனம் பற்றி விலாவாரியாக விளக்க ஆரம்பித்தார்.

அவர் சென்றதும் தேவி யோசித்துப் பார்த்தாள்.

மாமா சொல்வது சரிதான். குடும்பம் இருக்கும் பொருளாதார நிலையில் அவள் வாங்கும் மூவாயிரம் ரூபாய் போதாதுதான். தம்பி, தங்கைகள் இன்னும் படிக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் அதிகப் பணம் தேவைப்படும். அதற்கு இந்த பத்தாயிரம் ரூபாய் சம்பள வேலை ரொம்பவும் உபயோகமாய் இருக்கும்.

அம்மாவிடமும் இது பற்றி பேசி ஆலோசித்தாள். ஆடிட்டர் ஆபீஸ் வேலையை விட்டு விட்டு மறுநாள் மாமா சொன்ன வேலையில் சேர்ந்து விடுவது என முடிவு செய்தாள்.

தெய்வமாய் நின்று தனக்கு வழி காட்டும் தந்தைக்கும், வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்த தணிகாசலம் மாமாவிற்கும் மானசீகமாய் நன்றி சொல்லிவிட்டு மறுநாள் வேலைக்கு கிளம்பினாள்.

மாமா சொன்ன கார்மெண்ட்ஸ் பூனிட் எனப்படும் ரெடிமேட் ஏற்றுமதி நிறுவனம் நகரின் பிரதான சாலையில் விஸ்தாரமான பரப்பளவில் அமைந்திருந்தது.

பிரம்மாண்டமான மொசைக் பளபளப்பில் அடுக்கு மாடிகளாய் இருந்த கட்டிடத்தை பார்த்து பிரமித்தவாறே அந்த அலுவலகத்தினுள் நுழைந்தாள்.

மாமா ஏற்கனவே சொல்லி வைத்திருந்ததால் எவ்விதப் பிரச்சனையுமில்லாமல் ரிஷப்ஷனில் ஓரிரு நிமிட காத்திருப்பிற்குப் பின் கம்பெனியின் எம்.டி.யும் முதலாளியுமான நபரை எந்திக் அவளுக்கு அனுமதி கிடைத்தது.

☐ அகிலா கோவிந்த்

கண்ணாடிச் சுதவுக்கைத் திறந்து எட்டி ருமில் தேவி பல்யமாய் நுழைந்ததும் குஷன் சேரில் மிடுக்காய் அலட்சியமாய் அமர்ந்திருந்த அவன் திரும்பினான்.

புருவம் உயர அவள் நீட்டிய பைலை வாங்கி படபடவென புரட்டியவன் அதே வேகத்தில் பைலை அவள் பக்கம் தூக்கிப் போட்டான்.

அந்த பரிதாபக் கேஸ் நீதானா?

இறுக்கமான அவனது உதடுகளில் இருந்து அலட்சியமாய் வார்த்தைகள் தெறித்தது.



ஒரு கணம் அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் துடித்துதான் போய் விட்டாள் தேவி.

பரிதாப கேஸ்!

என்ன ஒரு வார்த்தை! அவளது நிலை அவனுக்கு அவ்வளவு ஏளனமாய் போய்விட்டதா?

ஸார்... என கோபமாய் நிமிர்ந்தாள்.

எல்லோரும் வாழ்க்கையில் சந்திக்க வேண்டிய இழப்பைத் தான் நான் சந்தித்திருக்கிறேன். நான் ஒன்றும் பரிதாபக் கேஸ் இல்லை...

துடிப்பாய் மூக்கு நுனி சிவக்கச் சொன்னவனைப் பார்த்து டக்கென ஸீட்டை விட்டு எழுந்து விட்டான். கைகளை கட்டியபடி முன்னால் வந்து நின்று கொண்டான்.

அடாடா... உனக்குக் கோபம் கூட வருகிறதே!

அலட்சிய தொனியில் சொல்லிவிட்டு அவளை மேலிருந்து கீழ்வரை பார்வையால் ஊடுருவினான்.

இந்த சோகத்திலும் உன் அபார அழகு பளிச்சிடத்தான் செய்கிறது என்றபோது அவள் மிக எரிச்சலாய் உணர்ந்தாள்.

என்ன ஒரு குரூர ரசனை இவனுக்கு...! என்ற நினைப்புடன் அவளும் அவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

நெடுநெடு உயரம், கருளான முடிச் சுற்றைகள், ஆஜானு பாகுவாய் திடகாத்திரமான உடம்பு. அந்த முரட்டு மீசையும் சிரிக்க மறுக்கும் இறுக்கமான உதடுகளும் அவனது முகத்தில் கடுமையைக் காட்டின.

அதே கடுமையைக் குறைக்காமல் அவளைப் பார்த்தான்.

எனக்குப் பிடிக்காத விஷயம் என்ன தெரியுமா? ரெக்கமண்டேஷன்...! அதாவது சிபாரிசு. உனக்கு இந்த வேலையை கொடுக்கும்படி என் தந்தை மூலம் எனக்கு நிர்ப்பந்தம்.. காரணம் உன் தந்தையை இழந்த உன் குடும்பச் சூழ்நிலையாம்... நீ... பரிதாபப்பட வேண்டியவளாம்...

அவன் சொல்லச் சொல்ல அவளுக்குப் புரிந்தது. தணிக்காசலம் மாமா இவனது தந்தைக்குத் தெரிந்தவர். அதன் மூலம் தனக்காக அவரிடம் கெஞ்சி இந்த வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். தந்தையின் நிர்ப்பந்தம் மகனான இவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் இந்த மார்க்கெட்டிங் மேனேஜர் வேலைக்கு அவள் தகுதியானவள் தானே? அதற்கான படிப்புகளைப் படித்திருக்கிறாளே!

நீங்கள் சொன்ன சிபாரிசு இருக்கலாம் ஸார் ஆனால்... ஆனால்.. நான் எம்.பி.ஏ. படித்தவன். இந்த வேலைக்கான படிப்புத் தகுதி. அனுபவம் எனக்கு இருக்கிறது...

அவன் வார்த்தைகளை முடிக்கவில்லை. அவன் கர்ஜனைக் குரலால் சிடுசிடுத்தான்.

அதை தீர்மானிக்க வேண்டியது நான். ஆனால் உன் விஷயத்தில் அது முடியாமல் வேலை கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயம்.. மேலும்...

ஒரு நிமிடம் நிறுத்திவிட்டு அவளை உற்றுப் பார்த்தவன், அலங்காரப் பொம்மைகளை பதுமைகள் போல் வேலைக்கு வைப்பதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. வேலை பார்க்காமல்... பல்லை இளித்துக் கொண்டு.. மினுக்குக்காரிகளாய் அசைந்து அசைந்து நடந்து கொண்டு... அது.. அது.. எனக்கு பிடிக்காத விஷயம்...!

நான் ஒன்றும் மினுக்குக்காரி இல்லை... அவள் வேகமாய் சொன்னதும் அவன் தலையசைத்தான்.

இருக்கலாம், ஆனால் உனது அபார அழகு ஆளை வீழ்த்தும் அந்த வீச்சு...

அவர் வார்த்தையை முடிப்பதற்குள் படபடத்தான்.

☐ அகிலா கோவிந்த்

அது... இறைவன்... உங்களைப் போல் பரிதாபக் கேஸ்மேல் பரிதாபப்பட்டிருக்கலாம். அப்படி வைத்துக்கொள்ளுங்கள்....

இம்முறை அவன் முகத்தில் மூதல் முறையாய் கேலிப் புன்னகை பரவியது.

ம்ம்.. நன்றாகத்தான் பேசுகிறாய்! உன்னிடம் எச்சரிக்கையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் ஒன்றைத் தெரிந்து கொள். நான் கண்டிப்பானவன், வேலைகளில் தவறு இல்லாமல் நூறு சதவீத உழைப்பை, உண்மையை எதிர்பார்ப்பேன், உன்னால் முடியுமா?

நான் நன்றாக வேலை பார்ப்பவன், உங்களுக்கு சந்தேகமிருந்தால்....

அவன் ஒரு நிமிடம் நிறுத்தி விட்டு கண்களை அகல விரித்து அவனைப் பார்த்தான்.

ம்ம்... சொல்லு.. என்றான் அவன் கொஞ்சமும் கோபம் குறையாத அதிகாரத்துடன்.

ஒரு வாரம் தற்காலிகமாக டெம்பரரி போல் வேலை பார்க்கிறேன். என் வேலையைப் பார்த்து விட்டு பணியை நிறந்தரமாகுங்கள்....

அவன் சொன்னதும் அவன் உடனே பதில் சொல்லாமல் ஓரிரு நிமிடம் யோசித்து விட்டு தலையசைத்தான்.

ம்ம்... அதுவும் சரிதான்...

அதற்குப் பின் அழைப்பு மணியை அழுத்தி மேனேஜரை வரவழைத்தவன் விளக்கம் சொல்லி அவருடன் அனுப்பி வைத்தான்.

தேவி அந்த ரூமை விட்டு வெளியே வந்தான். அவன் அப்படியே வெளியே வரும் வரை அவளையே சிடுசிடுத்த முகமும் கோபப் பார்வையுமாய் அவன் பார்த்தது அவளை என்னவோ செய்தது.

எவ்வளவு பெரிய பணக்காரனாய் இருந்து என்ன செய்ய? குணம் இல்லையே! பாசமான தந்தையை இழந்து தவிக்கும் அவளை பரிதாபக் கேஸ் என்று கிண்டல் அலலவா செய்கிறான்...!

மனதில் வெறுப்பு படர முகம் கன்றியவளுக்கு மறு நிமிடமே மனதுள் தோன்றிய தந்தையின் உருவம் சாந்தப்படுத்தியது. பொறு கண்மணி. எதற்கும் கலங்கக் கூடாது. வாழ்க்கையில் வெவ்வேறு குணாதிசயங்களுடன் வெவ்வேறு மனிதர்கள் இருப்பார்கள். நாம்தான் அவர்களைப் புரிந்து பொறுத்துப் போக வேண்டும்...!

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

தந்தை சொல்வது போன்ற பிரமையில் மனதை ஆறுதல் படுத்தியவன் முகத்தை இயல்பாக்கி மேனேஜரைத் தொடர்ந்தான்.

மேனேஜர் தொழிற்சாலையின் உற்பத்தி பிரிவிற்கு கூட்டிப் போய் துணிகள் தயாராகும் விதங்களைக் காட்டினார்.

ஒரு மணி நேரம் அந்த கார்மெண்ட் யூனிட் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்தபோது அவளுக்கு ஓரளவு புரிந்தது. நல்ல தரமான துணிகளை தேர்வு செய்து, விதவிதமான அழகு டிசைன்களில் சிறுவர் சிறுமியருக்கான ரெடிமேடு உடைகளாய் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். உற்பத்தி ஆகும் மொத்தத் துணிகளும் அப்படியே பாக் செய்யப்பட்டு வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. இதன் மூலம் கம்பெனிக்கு லட்சக்கணக்கான ரூபாய் லாபம் வருகிறது.

எல்லாவற்றையும் விளக்கிக் காட்டிய மேனேஜர் அவளை மறுபடியும் எம்.டி ரூமிற்கு அழைத்துச் சென்று அவன் முன் நிறுத்தினார்.

அவன் இன்னமும் கோபம் குறையாத சிடுசிடுப்புடனே அவளைப் பார்த்தான்.

என்ன சுற்றிப் பார்த்தாயா? புரிகிறதா? என்றான்.

புரிகிறது... என்றபடி அவளும் மொட்டையாய் தலையாட்ட அவன் முகத்தில் கடுமை கூடியது.

என்ன புரிகிறது? என்ன தெரிந்து கொண்டாய்? விளக்கமாகச் சொல்... என்றான் அதிகாரமாய்.

அவன் பயப்படவில்லை. படபடவென தான் கண்ணால் கண்ட உற்பத்தி நிலைகளை துணிகள் தயாராகுவதை விளக்கமாய் கூறினான்.

கூறிவிட்டு அவன் முகத்தையே உற்றுப் பார்க்க அவனும் அப்படியே உற்றுப் பார்த்தான். மறு நிமிடம் அவனது இறுக்கமான உதடுகள் கடகடவென அசைந்தது.

உனக்கு இன்றிலிருந்து இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்கு உற்பத்திப் பிரிவில் சூப்பர்வைசிங் பணி. தொழிலாளர்கள் உற்பத்தி செய்வதை சூப்பர்வைஸ் செய்து உற்பத்தி விவர ரிப்போர்ட்டு ஒன்றை என்னிடம் கொடுக்க வேண்டும் புரிகிறதா?

அவன் பதில் சொல்லாமல் தலையை பலமாய் ஆட்டினான்.

அவன் சொல்லிவிட்டு முகம் திரும்பியவன் அவன் நிற்பதைப் பார்த்து மறுபடி சிடுசிடுத்தான்.

இன்னும் ஏன் நிற்கிறாய்? போ... போய் வேலையை ஆரம்பி. எனக்கு சரியான ரிப்போர்ட் வேண்டும். உன் வேலையில் நம்பிக்கை வரவேண்டும். மம் கிளம்பு...

அக்ஷயா கோவிந்த்

தள்ளாத குறையாய் வீரட்ட அவள் ஒரு கணம் தன்னையறியாமல் பயந்துதான் வெளியே ஓடினாள்.

உற்பத்திப் பிரிவில் கிட்டத்தட்ட முந்நாறு தொழிலாளர்கள் தனி உற்பத்தி செய்யும் பணியில் ஈபட்டிருந்தார்கள். அவர்களைச் சுற்றி சுற்றி வந்து கண்காணித்து குறிப்பிட்ட நேரத்தில் எவ்வளவு துணி உற்பத்தி ஆகிறது என்று கணக்கிட வேண்டியது தேவியின் சூபர்வைனிங் பணி.

தேவி சளைக்காமல் கையில் குறிப்பேட்டுடன் பணியில் இறங்கி விட்டாள். காலையில் ஆரம்பித்தவன் மதியம் வரை வெவ்வேறு பிரிவுகளை சுற்றி வந்து கணக்கெடுத்தாள். நின்று நடந்து என பல மணி நேரம் அவள் அலைந்தால் ஓரிரு நிமிடம் உட்கார்ந்து அகவாசப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என நினைத்து உட்கார இருக்கையை தேடியபோது அலுவலக பணியாளர் ஒருவன் ஓடி வந்தான்.

அம்மா, நீங்கள் உட்காரக் கூடாது. சூபர்வைனிங் பணியில் நடந்தபடி சுழன்று கொண்டே இருக்க வேண்டும் இது முதலாளி உத்தரவு. உங்களை கண்காணிக்கும்படி என்னை முதலாளி பணித்திருக்கிறார்.

அவன் சொல்ல அவளுக்கு சுரீரென்றது.

என்ன உட்காரக் கூடாதா?

கால் கடுக்க வேலை. அதுதான் அவனது திட்டமா? வேலையில் கடுமை காட்டி அதை கண்காணிக்கவும் ஒரு ஆளை நியமித்திருக்கிறான். சந்தேகமில்லை. சரியான குரூரக்காரன்தான் இவன்!

முத்துப் பற்களை கடித்தபடி சிவந்தவள் மறுகணமே இடையெல்லாம் ரொம்பவும் பொருட்படுத்தக் கூடாது என்றபடி வேலைகளில் ஆழ்ந்தாள்.

மேலும் இரண்டு நாட்கள் சூபர்வைனிங் பணி என்ற பெயரில் அந்த கால் கடுக்கும் வேலை அவள் பார்க்க வேண்டியதாயிற்று.

மூன்றாம் நாள் முடிந்ததும் கையில் ரிப்போர்ட்டுடன் அவனைச் சுந்தித்தாள்.

அவள் நீட்டிய ரிப்போர்ட்டை அலட்சியமாய் வாங்கியவன் அதைப் பார்க்காமலே தூர வைத்தான். ஆக, அவளை இம்சிக்கவே அந்தப் பணியை கொடுத்திருப்பான் போலும் என அவள் நினைத்தாள்.

மறுபடி நிமிர்ந்தவன் அதே கடுமையுடன் அவளைப் பார்த்தான். இன்று நம் அலுவலக மீட்டிங் ஹாலில் வாடிக்கையாளர்களுக்கான ஒரு சந்திப்பு நடைபெறுகிறது. அந்த மீட்டிங் ஹால் முன் நின்று ஒவ்வொருவராய் இன்முகத்துடன் நீ வரவேற்க வேண்டும். அதுதான் உனக்கு இன்றைய பணி...

அக்ஷயா குமார் நாவல்

அவன் கட்டளையிட்டு அனுப்பி வைத்தபோது அவள் பதில் பேசாமல் தலையாட்டி விட்டு வெளிவந்தாள்.

மேனேஜர் அவள் என்ன செய்யவேண்டும் என விளக்கிய போதுதான் அவன் சொன்ன பணியின் கடுமை புரிந்தது.

அவள் அந்த ஹாலின் வாசலில் நின்று ஒவ்வொருவர் நுழையும் போதும், ஜே.கே. கார்மெண்ட்ஸ் வெல்கம்ஸ் யூ... ஜே.கே.கார்மெண்ட்ஸ் உங்களை அன்புடன் வரவேற்கிறது... என கிளிப்பிள்ளை போல் விடாது சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

அது ஒரு வேலைதான். ஆனால் எம்.பி.ஏ. படிப்பு படித்தவள் மார்க்கெட்டிங் மேனேஜரான பதவிக்கு தகுதி உடையவள் செய்கின்ற பணி அல்லவே அது?

இருந்தாலும் தேவி முகம் சுளிக்கவில்லை.

மீட்டிங் ஹால் முன் இன்முகமாப் இதழ்கள் விரியும் புன்னகையுடன் நின்றாள்.

வாடிக்கையாளர்கள் ஒவ்வொருவராய் நுழைய எல்லோரையும் கை கூப்பினாள்.

கிளிப்பிள்ளையாய், ஜே.கே. கார்மெண்ட்ஸ் வெல்கம்ஸ் யூ... உங்களை அன்புடன் வரவேற்கிறது... என சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

சொல்ல ஆரம்பித்தவளின் பார்வை ஒரு திசையில் விக்கித்து நின்றது



தேவி தற்செயலாய் பார்வையை திருப்பிய போது தான் அதை கவனித்தாள்.

எதிரே... அந்த மர நிழல் ஓரமாய் கிரிதரன் கை கட்டி நின்று அவள் சொல்வதையே பார்த்தபடி.

இவள் வேலையை ஒழுங்காய் செய்கிறாளா... என கண்காணிக்கிறானா? இல்லை... இப்படி பேச வைப்பதை தண்டனை போல் எண்ணி ரசிக்கிறானா?

மைவிழிகள் விரிய ஓரிரு நிமிடம் அவளையே பார்த்தவாறு யோசித்தவள் மறுநிமிடமே தலையைத் திருப்பி வரவேற்பு வேலையைச் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டாள்.

அக்ஷயா குமார்

அவன் என்ன வேண்டுமானாலும் நினைத்துக் கொள்ளட்டும்...! என கொஞ்சமும் சட்டை செய்யாது தன் பணியைச் செய்தான்.

கிரிதரனும் பத்துப் பதினைந்து நிமிடங்கள் அவளையே பார்த்து அசுன்று விட்டான்.

அன்று மாலை வேலை முடிந்து வீடு திரும்பியபோது பேச முடியாத அவளுக்கு தொண்டையே கட்டிக் கொண்டது அவளுக்கு.

என்ன சிரமமான வேலைகளாம்மா? என பதறிக்கேட்ட தாயாரிடம், அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை... என்று கூறி சமாளித்தான்.

வீட்டில் தந்தையின் நினைவு ரொம்பவும் பாரமாய் மனதை அழுத்த, யாருக்கும் தெரியாமல் மொட்டை மாடி சென்று தந்தையை நினைத்து உருகினாள். மௌனமாக அழுதாள். தந்தைக்காக வருந்துகையில், கிரிதரனின் கோபமான முகமும் எரிந்து விழும் அவனது சபாவமும் அவள் நினைவுக்க வந்து மேலும் வாட்டியது.

மறுநாள் அலுவலகம் சென்றபோது அவளுக்கு அன்றைய பணியாய் புதியதாய் இன்னொரு வேலையை தயாராய் வைத்திருந்தான் கிரிதரன்

துணிகளின் பேக்கேஜிங் செக்ஷனுக்கு அவளை அனுப்பி வைத்தான்.

தைக்கப்பட்ட துணிகளை சேர்த்து பண்டல் பண்டல்களாக பாக் பண்ண வேண்டியது அந்த செக்ஷனில் செய்யப்பட வேண்டிய வேலை.

எண்ணற்ற கூலித் தொழிலாளர்கள் அவ்வேலையில் மும்முரமாய் ஈடுபட்டிருக்க... அவளையும் அவளது கல்வித் தகுதியைப் பொருட்படுத்தாமல் தொழிலாளி போல் ஒரு நாள் முழுக்க வேலை பார்க்கச் செய்தான்.

வேலை கடுமையாக இருந்தாலும் தொழிலைக் கற்றுக் கொள்ள வாய்ப்புக் கிடைக்கிறதே என தேவி முக மலர்ச்சியுடன் அவ்வேலையைச் செய்தாள்.

அப்படி அவள் முகம் மலரச் செவ்வதை கவனித்தானோ என்னவோ மறுநாள் அந்த வேலைக்கும் கீழே போய் துப்புரவுத் தொழிலாளர்கள் செய்யும் பணியையும் அவளுக்குக் கொடுத்தான்.

வேஸ்ட்டேஜ் என சொல்லப்படும் கட்டிங் மற்றும் துண்டுத் துணி குப்பைகளை பெருக்கி சுத்தம் செய்ய வேண்டும். முகம் சுளிக்காமல் அந்த வேலையையும் தேவி செய்தாள்.

எதற்காக இப்படிச் சித்ரவதை செய்கிறான் என யோசித்தாள்.

வேலைக்கு சிபாரிசில் வந்தது பிடிக்கவில்லை என்றானே. அதனால் வேலையை விட்டுப் பிடிக்காமல் அவள் ஓடுவதற்கு இப்படியெல்லாம் செய்கிறானா?

ஒரு கணம் தேவி யோசித்துப் பார்த்தவள் அப்படித்தான் இருக்கக்கூடும் என முடிவுக்கு வந்தாள். ஏனெனில் அது மட்டுமல்ல அதற்குப் பின் வந்த இரண்டு நாட்களிலும் அவன் செய்கைகள் அதையே உணர்த்தின.

ஒரு சிறு தவறு செய்தாலும் பெரும் கோபம் கொண்டுவசை பாடினான். மற்ற பணியாட்கள் முன் வேண்டுமென்றே, முட்டாள் தனமாக செய்கிறாயே? என அவமானப்படும்படி ஏசினான்.

ஒரு நாள் திடீரென, டிபன் சாப்பிடப் போகிறேன். கூட வா என அழைத்துப் போனான்.

காரைத் திறந்து அவள் ஏறுகையில், இதற்கு முன் இப்படிப்பட்ட காரை பார்த்திருக்கிறாயா? உன் வாழ்நாளில் ஏறியிருக்கிறாயா? என தன் உயர்ரக காரைக் காட்டி ஜம்பமடித்தான்.

இதுதான் இப்படியென்றால் ரெஸ்டாரண்டில் ஒருபடி மேலே போய் அவளை எதிரில் உட்கார வைத்துவிட்டு அவன் பாட்டுக்கு அவனுக்கு தேவையான உணவு வகைகளை ஆர்டர் செய்தான். அவளை வேடிக்கை பார்க்க வைத்து விட்டு அவன் மட்டும் ஒரு வெட்டு வெட்டினான்.

ஒரு இங்கிதமாய்க்கூட, நீ எதுவும் சாப்பிடுகிறாயா? என்று அவன் கேட்பானென்று பார்த்தால் கடைசி வரை அவன் கேட்கவே இல்லை....!

நன்றாக சாப்பிட்டு ஏம்பமிட்டவன், மம்... கிளம்பு... என்று விரட்டலுடனே ரெஸ்டாரண்டை விட்டு வெளியே கூட்டி வந்தான்.

அவளும் ஒரு கணம் திரும்பி அவனை நன்று உற்றுப் பார்த்தாள்.

அந்த கடுகடு முகமும் சிடுசிடுத்த பார்வையும் அவளை என்னவோ செய்தது.

இப்படி எரிந்து விழும் இஷ்டமில்லாதவனின் முகத்தில் விழித்து தினம் வேலைபார்க்க அவளுக்குமே ஆசையில்லைதான்!

ஆயினும் அவள் குடும்பச் சூழ்நிலை...?

அவள் விரும்புகிறாளோ... இல்லையோ.. அவள் இந்த வேலையில் இருந்தாக வேண்டுமே! மாதம் சம்பளப் பணம் பத்தாயிரம் ரூபாய் அவள் குடும்ப பராமரிப்பு செலவுகளுக்கு வேண்டுமே!

வேறு வழியில்லை! இவன் என்ன கிறுக்குத் தனம் செய்தாலும் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இருந்துவிட வேண்டியதுதான்!

கடைசியில் அந்த முடிவிற்கு வந்தவளாய் மனதை திடமாக்கிக் கொண்டாள் தேவி.



அன்று தேவியால் நடப்பதை நம்ப முடியவில்லை

அவன் கிரிதரன் முதன் முறையாய் உதடுகளைப் பிரித்து வரிசையான பற்கள் அழகாய்த்த தெரிய ஸனேகமாய் சிரித்தான்.

நம்மைப் பார்த்து சிரிக்கிறானே? என அவள் ஒரு கணம் திகைக் அடுத்து அவன் சொன் வார்த்தையை கேட்டதும் நிஜமாகவே தூக்கி வாரிப்போட்டது.

இவ்வளவு நாள் நடந்தது நாடகம்.... என்றான் அவன் அமைதியாக. என்ன நாடகமா?

அவன் வியக்க அவன் அமைதியாய் தலையாட்டினான்

ஆமாம்... தேவி... என அவன் ஆரம்பிக்கவும் இவ்வளவு நாள் தன்னிடம் கடுமையாகப் பேசியவன் தனது பெயரை இவ்வளவு உரிமையாய் இனிமையாய் உச்சரிக்கிறானே என அவள் திகைத்தாள்.

தேவி உனக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கும். ஆனால் உண்மை இதுதான். இவ்வளவு நாள் நடந்தது நாடகம். இந்த மூன்று மாதங்களில் நான் ஈவு இரக்கமில்லாமல் உன்னிடம் கடுமை காட்டியது நடிப்புத்தான்...

அவள் ஒன்றும் புரியாதவளாய் மை விழிகள் விரிய நிமிர்ந்தாள்.

என்ன சொல்கிறீர்கள்... நடிப்பா?

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

இன்னும் புரியவில்லையா...? இந்த மூன்று மாதங்களும் உன்னிடம் கடுமை காட்டி நான் அப்படி நடந்து கொண்டது நடிப்பு. நான் அப்படிச் செய்ததற்கு முக்கியமாய் ஒரு காரணம் இருக்கிறது.

காரணமா?

அவள் கேட்க அவன் ஓரிரு நிமிடம் கண்களை மூடியபடி சிந்திப்பது போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு தலையசைத்தான்.

அப்படி என்ன காரணம் என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?

அவன் மெல்லிய குரலில் கேட்க அவன் நீளமாய் மூச்சிழுத்தபடி, காரணம்.... உன் தந்தைதான்... என்றான் அமைதியான குரலில்.

தந்தையா?

அவன் மறுபடியும் திடுக்கிட அவன் மெல்ல அவன் பக்கம் வந்து கைகளைக் கட்டியவன் அவன் கண்களை ஊடுருவது போல் ஆழமாய் பார்த்தான்.

தேவி, என்னிடம் வேலை கேட்டு முதன் முதலாய் வந்தாயே... அப்போது... நீ... என்ன... என்ன மனநிலையில் இருந்தாய் என்பதை யோசித்துப் பார்....

அவள் புரிந்தது போல் தலையை அசைத்தாள், தந்தையை இழந்த வேதனையில் இருந்தேன்... என்றான்.

அவன் சொல்லவும் அவன் கைகளை நீட்டி உயர்த்தியவன், அதான்... அந்த வேதனையான மனநிலையை மாற்றத்தான் அப்படி நடந்து கொண்டேன்... என்றான்.

அவன் கண்களை மலர்த்தி வியக்க கனிவாய் அவளைப் பார்த்தான் அவன்.

ஒருவரை இழந்த துயரம். வேதனை எப்படி என்று எனக்குத் தெரியும். நானும் உணர்ந்திருக்கிறேன். எனது பிரியமான தாயார் திடீரென இறந்தபோது நான் அப்படியே துயரத்தில் பரிதவித்து விட்டேன். ஒரு வருடம் ஒன்றிலும் நாட்டமில்லாது பித்துப் பிடித்தாற்போலத்தான் இருந்தேன். பின்தான் மெல்ல மெல்ல என்னால் சகஜ நிலைக்குத் திரும்ப முடிந்தது... சொல்லியபடி நிறுத்தியவன் அவளை ஆழமாய் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுத் தொடர்ந்தான்.

அகிலா கோவிந்த்

அதே போல்தான் நீயும் திடீரென உன் தந்தையை இழந்து கண்கள் கலங்கிய பரிதவிப்போடு என் முன் வந்து நின்றபோது உன் வேதனையான மனநிலையை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. உன்னை அந்த வேதனையான சூழலில் இருந்து விடுவித்து உன் மனநிலையை மாற்ற முடிவெடுத்தேன். அதனாலே... உன் மீது கடுமையாய் நடந்து உனக்கு என்மீது கோபம் வரும்படி செய்தேன்...

அவன் சொல்லச் சொல்ல அவளுக்கு எல்லாம் புரிந்தது.

வேலையென்ற பெயரில் மூன்று மாதங்களும் அவன் நோக்கித்தது வெறும் நடிப்புத்தானா? அவன் வேதனையான மனநிலையை மாற்றத்தானா?

ஆனாலும்... இதெல்லாம் உண்மையா? நம்பக் கூடியதா?

அவள் திகைக்... அவன் விளக்க ஆரம்பித்தான்.

நன்றாக யோசித்துப் பார். இந்த மூன்று மாதங்களில் உன் தந்தைக்காக வேதனைப் பட்டதைவிட, கடுமை காட்டிய என் மீது நீ வெகுண்டு கோபம் கொண்ட நிமிடங்கள் அதிகமாக இருந்திருக்குமே?

அவன் வினவ அவள் ஒரு கணம் யோசித்து பார்த்து அதிர்ந்தாள்.

அவன் சொல்வது உண்மையே! தந்தையை அடிக்கடி நினைத்து மனம் பிழிய உள்ளுக்குள் அழுதவன், இவனிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்ததும் இவனது கடுமையை, வேலை வாங்கும் குரூரத்தை நினைத்து அல்லவா தினம் வேதனைப்பட ஆரம்பித்தான்? தந்தையை இழந்த வேதனையை விட அந்த வருத்தம் தானே தினம் தினம் அவளை ஆட்கொண்டது?

அப்படியானால்... இவன் அப்படி நடந்தது அப்படி தன் மனநிலையை மாற்றத்தானா? நம் மனநிலையும் அதனால்தான் மாறி இருந்தது?

இப்போது புரிகிறதா? தினம் தினம் பிரிவால் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த உன்னை... தினம் தினம் என் மீது கோபப்பட வைத்தேன். வேதனையில் வருந்திய உன் மனநிலையை வெகுண்டு என்மீது ஆத்திரப்படச் செய்தேன். வேதனைப்பட்டு மனம் தளர்வதைவிட கோபம் கொண்டு மனச்சிறல் கொள்வது நல்லதுதானே? அதற்காகவே அப்படிச் செய்தேன். நான் நினைத்தபடியே நடந்தது. இதோ மூன்று மாதங்கள், ஒடிவிட்டது. நீயும் உன் துயரப் பிரிவில் வேதனையில் இருந்து ஓரளவு விடுபட்டு விட்டாய். என்ன நான் சொல்வது சரிதானே?

கிரிதரன் சொன்னதையெல்லாம் முதலில் நம்ப கஷ்டமாய்த்தான் இருந்தது. என்னதான் பிரிவின் துயரை அவன் உணர்ந்திருந்தாலும், அதற்காக

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

ஒரு முதலாளி தன்னிடம் வேலை பார்க்கும் ஊழியருக்காக இப்படியெல்லாமா நடத்து தன்னை வருத்திக் கொள்வான் என்றெல்லாம் நினைத்தான்.

ஆனால் அதன் பின் வந்த ஒரு வாரத்தில் அவளுக்கு எல்லாம் புரிந்தது. அவன் சொன்னது, செய்தது எல்லாம் உண்மையே... என நம்பும்படியாயிற்று.

கிரிதரன் முகத்தில் சாந்தம் தாண்டவமாட அவனிடம் மட்டும் அல்ல எல்லோரிடமும் இனிமையாய் பேசிக் கொண்டிருப்பதை கவனித்தான்.

வேலை பார்க்கும் ஒன்றிரண்டு பணியாளர்களும் விசாரித்தபோது, அவரை... இரக்க குணம் உள்ள தங்கமான முதலாளியாயிற்றே...? என்று வானளாவ புகழ் ஆரம்பிக்க, அட்டா... முன்பே இவர்களிடம் கேட்காமல் போய் விட்டோமே...! என நினைத்தான்.

அத்தோடு கிரிதரனும், விடவில்லை. அன்று மாலை விடாமல் அவளை வற்புறுத்தி ரெஸ்ட்டாரண்ட் ஒன்றிற்கு அழைத்துச் சென்றான். உன்னை அன்று பார்க்க வைத்து உணவருந்தியதற்கு தண்டனையாய் பதிலுக்கு நீ தண்டனை கொடு... என்றான்.

அவன் புரியாமல் விழித்தான்.

அதாவது உனக்கு மட்டும்தான் உணவு வகைகளை ஆர்டர் செய்திருக்கிறேன். நீ சாப்பிட்டு வேண்டும். நான் தண்டனை போல் பசியாய் உன்னை, நீ சாப்பிடுவதை பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்... என்றான்.

அதெல்லாம் வேண்டாம். பின் எனக்குத்தான் வயிற்றில் வலிக்கும்... என்றான் அவன் சிரிப்புடன்.

அதற்கும் அவன் விடவில்லை.

ஓ... அப்படி பயப்படுகிறாயா? அப்படியானால் நான் திரும்பி உட்கார்ந்து கொள்கிறேன்... என்றபடி அவனும் இருக்கையைத் திருப்பிப் போடப் போனான்.

ஐயோ... அதெல்லாம் வேண்டாம் சார்... என அவன் பதற்றம் காட்டவே... இயல்பான சிரிப்புடன் திரும்பினான். தனக்கும் உணவு வகைகளை ஆர்டர் செய்தான்.

உணவை அருந்தும்போது அவளுக்கு திடும்மென தந்தையின் நினைவு வந்தது

அக்ஷயா கோவிந்த்

தந்தையுடன்தான் இது போன்ற ஹோட்டல்களுக்கு சென்றிருக்கிறாள். தம்பி தங்கைகள் என ஒரு பட்டாளமாய் போய் ஹோட்டல் அயிட்டங்களை ஒரு பிடி பிடிப்பது வழக்கம். தந்தையும் கொஞ்சமும் செலவாகிறதே என முகம் கோணாமல், ம்ம்... அடுத்து என்ன? சீக்கிரம் ஆர்டர் கொடுங்கள்... என உற்சாகப்படுத்தி சிரிப்பார்.

தந்தையின் சாந்தமான முகமும் அமைதி தவழும் அந்த சிரிப்பும் மீண்டும் மீண்டும் அவள் நினைவுக்கு வந்தபோது அவளையறியாமல் கண்கள் கலங்கிற்று.

அந்த நினைவில் விழிகளில் திரையிட்ட நீரை துடைக்கக் கூட மறந்தவளாய் கற்சிலை போல் அவள் இருக்க.... கிரிதரன் கவனித்து விட்டான்.

அவசரமாய் கர்ச்சிப்பை எடுத்து அவள் கைகளில் அழுத்தினான். அவளும் வேகமாய் நீர்த்துளிகளை துடைத்தாள்.

என்ன... தந்தையின் நினைவா....? என்று அவன் கேட்டபோது... எப்படி கண்டு பிடித்தான் என்ற ஆச்சரியமே மேலோங்கியது. கண்கள் பளிச்சிட தலையசைத்தாள்.

மீண்டும் அவள் கைகளை அழுத்தியவன் மெல்லிய குரலில், வருத்தப்படாதே. தந்தையின் நினைவுகள் எல்லாம் மறக்க முடியாத மனதில் நீங்காத பசுமையான விஷயங்கள் தான். அவற்றை நினைத்து தந்தை நம்மை வழி நடத்துவது போல் தைரியம் கொள்ள வேண்டும் எனச் சொன்னபோது ரொம்பவும் ஆறுதலாய் உணர்ந்தாள்.

அந்த ஆறுதலே அவனை தைரியப்படுத்துவது போல் கண்களைத் துடைத்தபடி நிமிர்ந்து கொண்டாள். இயல்பான முகத்துடன் அவனிடம் பேச ஆரம்பித்தாள்.

இம்முறை அவன் விடாமல் அக்கறையாய் அவளது குடும்பம் பற்றி, தம்பி தங்கைகள் பற்றியெல்லாம் விசாரித்தான்.

அவன் அன்று காட்டிய பரிவும் அன்பான பேச்சும் அது நாள் வரை அவள் மீது அவள் வைத்திருந்த குரூரமான முரட்டு பிம்பத்தை மாற்றியது.

அன்று இரவு வெகு நேரம் தூங்காமல் யோசித்தவள், இந்த மூன்று மாதங்களும் அவன் சொல்லியது போல் தந்தையை நினைத்து உருக்கமாய் வேதனைப்பட்டதை விட, அவனை நித்து ஆத்திரமாய் கோபப்பட்டது அதிகமே... என மருகினாள்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

தனக்காக, தனது வேதனையை மறப்பதற்காக இவ்வளவு தூரம் நடித்திருக்கிறானே... என நெகிழ்ந்தவள், தன்னையறியாமல், அவன் மீது தனக்கு ஒருவித ஈடுபாடு தோன்றுவதை உணர்ந்து திடுக்கிடவும் செய்தாள்.

அதனால் தனது நினைவுகளுக்கு விடை காண முடியாமல் குழம்பத்தான் செய்தாள் அவள்.

அதனாலே மறுநாள் கிரிதரன் அலுவலகம் நுழைந்ததுமே அவனைக் காணாததைக் கண்டது போல் தத்விழிகள் விரிய கண் இமைக்காது பார்த்தாள்.

அதுவரை எத்தனையோ முறை பார்த்த கிரிதரன் தான் என்றாலும் இப்போது புதியதாய் பார்ப்பது போல்தான் பார்த்தான். அந்த நெடுநெடு உயரமும், அஜானுபாகுவான திடகாத்திர தேகமும், சிவந்த நெற்றியில் சுருள்முடிக் கற்றைகள் புரள சடார் சடாரென அவன் முகத்தை வெட்டிப் பேசும் அழகும், அந்த சிறை பிடிக்கும் காந்த விழிகளும் அவளை ரொம்பவும் வசீகரிக்கத்தான் செய்தன.

அப்படி தன்னை மறந்து அவள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க... தலையில் லேசாய் யாரோ தட்டினார்கள் பார்த்தால் சிரித்தபடி கிரிதரன்.

என்னாயிற்று... உனக்கு...? நான் பாட்டுக்கு கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ என்னடாவென்றால் வெறித்த பார்வை பார்க்கிறாய்... என்ன நிகழ்ந்தது உனக்கு?

நினைவுக்கு வந்து முகம் சிவந்தவள் அவசரமாய் உதட்டைக் கடித்தாள்.

ஒன்றுமில்லை... சார்... என்றாள் அவசரமாக

ஒன்றுமில்லையா...? ஒன்றுமில்லை. என்று உன் உதடுகள் தான் சொல்கிறது. கண்கள் ஏதோ விஷயமிருப்பது போல படபடக்கிறதே?

மறுநாள்...

ஒரு மணி நேரம் தொழில் பற்றி விரிவாய் பேசினாக்கிவிட்டு அவளை உற்றுப் பார்த்தவன், அப்புறம் இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். உன்னிடம் ரொம்ப நாளாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன்... என்றான் பிடிக்கையாய்.

என்ன விஷயம் சார்? என்றாள் அவள் ஆவலாய்.

□ அக்ஷா கோவிந்த்

இன்று உன்னை என் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று முக்கியமான நபர் ஒருவரை உனக்கு காட்டப் போகிறேன்...

அப்படியா? யாரை சார்?

அவள் சாதாரணமாய் கேட்க அமைதியாய் அவளையே பார்த்தபடி என்னுடைய மனைவியை... என்றான் அவன்.



தேவிக்கு அவன் சொன்னதைக் கேட்டு ஒன்றும் ஓடவில்லை. ஒரு கணம் தன் காதல் செவிடாகிவிட்டதோ... என்று கூட நினைத்தான்.

என்ன சொன்னீர்கள்? என்றாள் திரும்பவும்.

அவன் நிதானமாய் அழுத்தத் திருத்தமாய் உச்சரித்துக் காட்டினான். என் மனைவியை உனக்கு அறிமுகப்படுத்திக் காட்டுகிறேன். இன்று மாலை என் வீட்டிற்கு வா...!

ஆயிரம் வோல்ட்டில் மின்சாரம் தாக்கியது போல் தேவிக்கு உடம்பே அதிர்ந்தது.

மனைவியா? அப்படியானால் உங்களுக்கு திருமணம் ஆகி விட்டதா?

அவள் அறியாச் சிறுமி போல் திக்குத் திணறி கேட்க அவன் அமைதியாய் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டான். இது போன்ற கேள்விகளை மாலையில் என் மனைவியிடமே நீ கேள். அவள்தான் சரியாகப் பதில் சொல்வாள்...

சொல்லியபடி. சிரிப்புடன் அவன் அகன்று விட்டான். ஆனால் அவள்?

கப்பல் கவிழ்ந்தது, இடி விழுந்தது போலத்தான் ஆகிவிட்டாள். திக் பிரமை பிடித்தாற் போல் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே பல மணி நேரங்களுக்கு கற் சிலையாகத்தான் இருந்தாள்.

பணியாள் கொடுத்த பைல்களை எரிச்சலாய்ப் பார்த்தாள். அருவையாய் புரட்டினாள். எந்த வேலையும் ஓடவில்லை. எதிலும் நாட்டமில்லை.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

மாலை கிரிதரன் அவளை காரில் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று போதும் இயந்திரம் போல் தான் டக்டக்டென காரில் ஏறி உட்கார்ந்தாள்.

காரைச் செலுத்தியபோது அவள் எதுவும் பேசாமல் நேர் பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை கவனித்தவன், அழகான ஷோ கேஸ் பொம்மை போல இருக்கிறாய் நீ...! என்றான்.

மற்ற நேரமென்றால் ரஸித்திருப்பாள். ஆனால் இப்போது அவள் இருக்கும் மனநிலையில் எரிச்சலே வந்தது.

நான் ஒன்றும் பொம்மை இல்லை... என்றாள் கோபமாய்.

அவன் சிரித்தான்.

சரி... பொம்மையை விட்டு விடுவோம். நான் சொன்ன அழகு அது... உன்னிடம் இருக்கிறதுதானே?

அவள் கோபமும் கூடியது.

இது.. இது... நீங்கள் என்னிடம் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தைகள் இல்லை. வீட்டில் இருக்கிறார்களே... உங்கள் மனைவி அவர்களிடம் போய் சொல்லுங்கள். அவர்கள் சந்தோஷப்படுவார்கள்..!

அழுத்தத்திருத்தமாய் கிளிப்பிள்ளை போல் அவள் பேசியதைக் கண்டு அவனுக்கு ஆச்சரியம்தான் அதிகமாகியது.

அவளை ஆழமாய் அர்த்தமான பார்வை பார்த்துக் கொண்டே, கண்டிப்பாய் சொல்கிறேன். நீ சொல்லச் சொன்னாய் என்று வேண்டுமானாலும் சேர்த்துக் கொள்கிறேன்.... என்றதும் முகத்தை பழிப்பு காட்டுவது போல் வெட்டிக் கொண்டாள் அவள்.

அதன் பின் இருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை.

கிரிதரனின் பங்களா ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாய் உள்ள லயன்ஸ் காலனியில் விஸ்தாரமான பரப்பளவில் அமைந்திருந்தது.

சுற்றிச் சூழ அடர்த்தியான மரங்கள் இருக்க... நடுவே மார்பின் பளபளப்பில் பங்களா பளீச்சிட்டது. வழி நெடுக விதவிதமான பூஞ்செடிகள், பச்சைப் பசேல் புல்வெளிகள், அழகான கூண்டுகளில் இனிமையாய் சீச்சிடும் வண்ணப் பறவைகள் என அந்த இடமே பார்ப்பதற்கு ரம்மியமாய் மனதைக் கவரும்படி இருந்தது.

உட்புறமாய் பெரிய பெரிய ஹால்களை கடந்த போதும் பணியாளர்களே தென்பட்டனர். தவிர அந்த மனைவியைக் காணவில்லை.

அகிலா கோவிந்த்

அந்த தவிப்பில் சுவர்களிலும் கல்யாண போட்டோ அது இடிவென புலகப்படங்கள் தென்படுகிறதா என பார்த்தான். அங்கும் இயற்கைக் காட்சிகளைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

கிரிதரன் அவளை படிகள் வழியாக மாடிக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கும் நீளமும் அகலமுமாய் பெரிய அறைகள் தென்பட... அவன் மனைவி அங்குதான் இருக்கக்கூடும் என முடிவுக்கு வந்தான் தேவி.

அவள் நினைத்தது போலவே நடுநாயகமாக இருந்த அறையினுள் நுழையப் போன கிரிதரன், இதுதான் எனது மனைவியின் அறை... என சொல்லியபடியே உள்ளே நுழைந்தான்.

நுழைந்தவன், ரஞ்சனி... டியர்... என அழைத்தபடியே செல்ல அந்த ஹாலின் புத்தக அலமாறிக்குப் பக்கத்தில் இருந்து அந்தப் பெண்.. மெல்ல திரும்பினாள்.

பார்த்த தேவி அதிர்ந்தே விட்டாள்.

அந்தப் பெண்ணிற்கு கால்கள் வலுவிறந்து நடக்க முடியாத நிலையில் வில் சேரில் உட்கார்ந்தபடி!

இவளா இவன் மனைவி?

அவள் திகைக்க.. அவள் வியப்பை போக்கும் வண்ணம் மீண்டும் ரஞ்சனி டியர்... என அழைத்துக் கொண்டே புன்னகையுடன் கிரிதரன் அவள் பக்கம் சென்று கொண்டிருந்தான்.

தேவி அவளை உற்றுப் பார்த்தாள்.

இருபது... இருபத்திரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க உருவத்தில்... சுமாரான அழகோடு மாநிறத்தில் அந்தப் பெண்... ரஞ்சனி இருந்தாள். கிரிதரனைப் பார்த்ததும் அவள் முகம் மலர்ந்தது. அவளும் புன்னகைத்தாள்.

ஹார்... கிரி... என்று அவள் உற்சாகமாய் கைகளை உயர்த்தியபோது, கிரிதரை எப்போதும் இப்படி செல்லமாய்த்தான் இவள் கூப்பிடுவாளோ என்ற எண்ணம் தேவையில்லாமல் தேவிக்கு எழுந்தது.

கிரிதரன் உயர்த்திய அவளது கைகளைப் பிடித்து குலுக்கியபடி அவள் பக்கம் இருந்த இருக்கை ஒன்றில் டக்கென அமர்ந்து கொள்ள... ரஞ்சனியின் பார்வை தேவியை நோக்கிச் சென்றது.

கிரி... டியர், யார் இது? இவ்வளவு அழகாய், அழகு ராணி போல் இருக்கிறார்களா?

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

ரஞ்சனி கேட்க கிரிதரன் பெரிதாய் சிரித்தபடி, நீ சொல்வது ரொம்பச் சரி. நானும் இதைத்தான் அவளிடம் சொன்னேன்... என்றான். தேவிக்கு அவள் அழகு. அழகு ராணி என்று வர்ணித்ததைவிட கிரி டியர் என கிரிதரனை உரிமையாய் கூப்பிட்டு பேசுவதே பெரிதாய் புத்தியில் உரைத்தது.

இவள் தேவி நம் அலுவலகத்தின் திறமையான பெண். புத்திசாலி... இன்னும்...

கிரிதரன் அறிமுகப்படுத்த... புன்னகையுடன் பெரிதாய் கை கூப்பினாள் தேவி.

பதிலுக்கு நமஸ்கரித்து விட்டு தேவியின் கைகளைப் பிடித்து தனது இன்னொரு புறமாய் உட்கார வைத்துக் கொண்டு பபடவெனப் பேச ஆரம்பித்து விட்டாள் ரஞ்சனி.

அவள் படிப்பு பற்றி, குடும்பம் பற்றி ஒவ்வொன்றாய் அக்கறையாய் கேட்டாள். அவளது வெகுளித் தனமான பேச்சும் இயல்பாகப் பேசும் சுபாவமும் தேவியை ரொம்பக் கவர்ந்தது.

நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருங்கள்... என்று அவர்களை விட்டு விட்டு கிரிதரனும் அகன்று விட்டான். ரஞ்சனி கொஞ்ச நேரம் பேசியவள், வாருங்கள்... உங்களுக்கு வீட்டைச் சுற்றி காண்பிக்கிறேன்... என கிளீம்பி விட்டாள்.

தேவியும் அவளது வில்சேரைப் பிடித்து உரிமையுடன் தள்ள ஆரம்பிக்க ரஞ்சனி வழி காட்டினாள். ஒவ்வொரு அறையாய் காட்டி விளக்கினாள். தேவிக்கு அவள் சொல்வது எதுவும் காதில் உரைக்கவில்லை. தனக்கு ஒரு குறை இருந்தும் அதை கொஞ்சமும் பொருட்படுத்தாது சகஜமாய் வாழ்க்கையை எதிர் கொள்ளும் அவளது சுபாவம் ஆச்சரியப்படுத்தியது. துள்ளலும் உற்சாகமுமாய் சுவாஸ்யம் பொங்க அவள் பேசும் பேச்சு ரொம்பவும் கவர்ந்தது.

ரஞ்சனிக்கும் புன்னகை முகமாய் இருக்கும் தேவியைப் பிடித்துப் போய்விட்டது என்று தான் சொல்லவேண்டும். அவள் கைகளைப் பிடித்தவன் விடாது கோர்த்துக் கொண்டதான் வந்தாள். ஒரு வழியாய் எல்லா அறைகளையும் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு முன்புற விஸ்தாரமான தோட்டப் பகுதிக்கு வந்தனர்.

ஆனால் ரஞ்சனி விடவில்லை. அடுத்த கேள்வியாய் அவள் எதிர்பாராத ஒன்றைத்தான் கேட்டாள்.

☐ அகிலா கோவிந்த்

தேவி, நம் கிரிதரைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்களா? என்றான்.

கிரிதரா? அதுவும் நம் கிரிதர் என்கிறார்களா? என ஒரு கணம் கொதித்துப் போன தேவி, எனக்கென்ன அவள் கைகளைப் பிடித்தவள் விடாது கோர்த்துக் கொண்டதான் வந்தாள். ஒரு வழியாய் எல்லா அறைகளையும் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு முன்புற விஸ்தாரமான தோட்டப் பகுதிக்கு வந்தனர்.

அனால் ரஞ்சனி விடவில்லை. அடுத்த கேள்வியாய் அவள் எதிர்பாராத ஒன்றைத்தான் கேட்டாள்.

தேவி, நம் கிரிதரைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? என்றான்.

கிரிதரா? அதுவும் நம் கிரிதர் என்கிறார்களா? என ஒரு கணம் கொதித்துப் போன தேவி, எனக்கென்ன தெரியும்? உங்கள் கணவரைப் பற்றி நீங்கள் தான் நினைக்க வேண்டும். நான் நினைக்க என்ன இருக்கிறது? என்றாள் கோபமாய்.

அவள் சொன்னதும் ரஞ்சனியின் முகத்தில் பலத்த ஆச்சரியம்! என்ன சொன்னீர்கள்.. கிரிதர்... என் கணவரா?

அவளை திகைப்பாக்கியபடி பெரிதாய் சிரிக்க ஆரம்பித்தாள் ரஞ்சனி.



கிரிதர் என்... கணவரா? என்றபடி ரஞ்சனி சிரிக்க ஆரம்பிக்க... புரியாமல் விழித்த தேவி, ஏன் இப்படிச் சிரிக்கிறாள்...? என்றபடி சட்டென அவள் கழுத்தைப் பார்த்தாள்.

அவள் திகைப்பு பன்மடங்காகியது.

கழுத்தில் தாவி இல்லை...! பாசி மணிகளால் கோர்த்த செயின் ஒன்றுதான் இருந்தது.

நீ... நீங்... நீங்கள்... கிரிதரனின் மனைவி தானே?

திக்கித் திணறி நேரிடையாகவே கேட்டாள்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

அப்படி யார் சொன்னார்கள்? எதிர் கேள்வி கேட்டாள் ரஞ்சனி

கிரிதரன்தான் சொன்னார்... என்றபடி தேவி சுற்றும் முற்றும் பார்த்து அவன் பார்வையில் படுகிறானா என தேடினாள்.

அவள் நினைப்பை புரிந்த ரஞ்சனி, அவர் வீட்டின் உள் ரூமில் உள்ளே அலுவலக அறையில் இருக்கிறார் நீங்கள் சொல்லுங்கள். கிரிதரன் வேறு... என்ன... என்ன.. சொன்னார்? என்றாள்.

தேவி கைகளை விரித்தாள். இது ஒன்றுதான்! வீட்டிற்கு வா... மனைவியை அறிமுகப்படுத்துகிறேன் என்றார். கூட்டி வந்து உங்களை அறிமுகப்படுத்தினார். அவ்வளவுதான்!

ரஞ்சனி ஒரு கணம் பேசாது நீளமாய் மூச்சிழுத்தபடி அவளையே பார்க்க... தேவிக்கு படபடப்பு கூடியது.

சொல்லுங்கள்... கிரிதரன் உங்கள் கணவர்தானே? என்றாள்.

தலையை வேகமாய் மறுத்து ஆட்டினாள் ரஞ்சனி.

கிரிதரன் என் கணவர் இல்லை... எங்களுக்குள் கல்யாண பந்தம் எதுவும் இல்லை. ஆனால்...

ரஞ்சனி நிறுத்திவிட்டு உற்றுப் பார்க்க தேவி கண்களை மேலும் விரித்தபடி ஆவலானாள்.

கிரிதரன் என்னை கூட்டிக் கொள்ள விரும்பினார். நான்தான் மறுத்துவிட்டேன்...

சர்வ சாதாரணமாய் ரஞ்சனி சொல்ல தேவியின் திகைப்பு அதிகமாகியது.

மறுத்து விட்டீர்களா... ஏன்?

அது.. பெரிய.. கதை..! என்றாள் ரஞ்சனி.

சொல்லுங்கள்... சொல்லுங்கள்.. என தேவி பரபரத்தாள்.

ரஞ்சனி கதை போலவே சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

கிரிதர் வேறு யாருமல்ல. என் சொந்த அத்தை பையன்தான். சிறு வயது முதலே இருவரும் ஒரே ஊரில் அடுத்தடுத்த வீட்டிலே வளர்ந்தோம். அப்படி சிறு வயது முதலே கிரிதருடன் பழகியதால் எனக்கு புதியதாய் எவ்வித சர்ப்பும் ஏற்படவில்லை. அதனாலே கிரிதர் பெரியவனாய் ஆனதும், என்னைக் கூட்டிக் கொள்கிறாயா? என உரிமையாய்க் கேட்டான். நானும் உரிமையாய் நோ... எனக் கூறி மறுத்து விட்டேன்...

என்னை மறுத்து விட்டீர்களா?

தேவி அலறாத குறையாய் கேட்க ரஞ்சனி வாய் விட்டுச் சிரித்தாள்.

□ அக்ஷயா கோவிந்த்

ஆமாம்.. வேறு என்ன சொல்ல? கிட்டி டியரை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்தான். ஆனால் ஒரு நண்பனைப் போல் தான் காதலனாய் அல்ல..

அதற்கும் ரஞ்சனி விளக்கம் கொடுக்க தேவி மறுபடியும் கிரி டியர் என அவன் உச்சரிப்பதைக் கண்டவள், ஆனால் நொடிக்கொரு தரம் டியர்... டியர்... என கொஞ்ச மட்டும் செய்கிறீர்களே? என கேட்டும் விட்டாள்.

ரஞ்சனி அதற்கு தோள்களை குலுக்கினாள்.

ஹூம்....! அதில் தப்பொன்றும் இல்லையே... என் செல்ல நாய்க்குட்டி ஜிம்மியைக் கூட ஜிம்மி டியர் என்றுதான் கூப்பிடுவேன்...

அப்படியானால்... நாய்க்குட்டியும் கிரிதரும் ஒன்றா...?

வெகுண்டு முகம் சிவக்க... தன்னையறியாமல் தான் தேவி அப்படிக்கேட்டாள் என்று சொல்ல வேண்டும்.

அதை உற்றுக் கவனித்த ரஞ்சனி மறுபடியும் கிரிக்க ஆரம்பித்து சிரியலாய் நிறுத்திடினாள்.

ஆமாம்... கிரிதரை நாய்க்குட்டியுடன் ஒப்பிட்டால் உனக்கு ஏன் இப்படிக்கோபம் வருகிறது?

சட்டென தன் தவறை உணர்ந்து உதட்டை அழுந்தக் கடித்த தேவி சமாளிக்கவும் செய்தாள்.

அவர்... அவர்... என்.. பாஸ்... முதலாளி அல்லவா?

ஓ.. முதலாளி... விகவாசமா? இருக்கட்டும் இருக்கட்டும்...

தேவிக்கு சட்டென அது ஞாபகம் வந்தது.

அப்புறம் இன்னொன்று...

ம்... சொல்லு...

கிரிதர் என்னிடம் உங்களை யார் என்று சொன்னார் தெரியுமா?

யார் என்று சொன்னார்?

வீட்டில் என் மனைவி இருக்கிறாள். அறிமுகப் படுத்துகிறேன்... எனத்தான் கூட்டி வந்தார்....

ரஞ்சனி கடகடவெனச் சிரித்தாள்.

தாலி கட்டாமல் யாராவது கணவனாக ஆக முடியுமா?

அது... எனக்குப் புரிகிறது. பிறகு... என் கிரிதரன் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும்?

அது... வேறு ஒன்றுமில்லை. கிரிதர் என் மேல் ஆசைப்பட்டார். கல்யாண அப்ளிகேஷனும் கொடுத்தார். நான் தான் ரிஜெக்ட் பண்ணி விட்டேன்.

கைகளைத் தட்டாத குறையாய் ரஞ்சனி கிரிக்க தேவிக்கு எரிச்சலே வந்தது. சும்பீரமும், ஆளுமையும் கொண்ட கிரிதர் கிடைக்க இவள் கொடுத்து வைத்திருக்கவேண்டும். அதை விட்டு விட்டு திமிராய் பிதற்றுகிறாளே? என நினைத்தாள்.

சரி... நீங்கள் சொல்வது இருக்கட்டும். உண்மையில் உங்களுக்கு கிரிதர் மீது ஆசையில்லையா? அவரைக் கட்டிக் கொள்ள விருப்பமில்லையா?

தெள்ளத் தெளிவாய் தேவி கேட்டு விட நினைக்க அவளும் திட்டவாட்டமாகவே பதில் கூறினாள்.

இல்லை... இல்லவே... இல்லை....!

தேவி ஒரு நிம்மதியை அடைந்தவள் போல் பெருமூச்சுவிட ரஞ்சனி அவளையே உற்றுப் பார்த்தாள்.

தேவி, உன்கொரு விஷயம் தெரியுமா?

சொல்லுங்கள்....

நான் நோ சொல்லி விட்டதும் என்னை விட்டு விட்டார். இப்போது இன்னொருவரை, இன்னொரு அழகான பெண்ணை விரும்பத் தொடங்கியிருக்கிறார்.

தேவிக்கு சுருக்கென்றது.

இன்னொருவரா....?

ஆமாம்.. அது... யார்.. தெரியுமா?

யார்?

தேவி மைவிழிகள் விரிய ரஞ்சனியையே உற்றுப் பார்க்க... ரஞ்சனியும் அழுத்தமாய் உச்சரித்தாள்.

அது.. நீ.. நீ.. நீதான்...!

தேவிக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. இருக்கையின் நுனிக்கே நம்ப முடியாதவளாய் வந்து விட்டாள்.

என்ன... நானா?

நீயே... தான்....

தேவி தலையை மறுப்பாய் அசைத்தாள்.

ம்ம்... சும்மாவாக... எதையோ உளறுகிறீர்கள். நான் நம்ப மாட்டேன்!

நீ நம்பித்தான் ஆக வேண்டும். ஏனெனில் இந்த விஷயத்தை என்னிடம் சொன்னதே கிரிதர்தான்...!

என்ன கிரிதர் சொன்னாரா?

ஆமாம் தெளிவாக எனக்கு நன்கு புரியும்படி சொன்னார். நான் ஒரு அழகான பெண்ணை விரும்ப ஆரம்பித்திருக்கிறேன். அவள் என் அலுவலகத்தில்தான் வேலை பார்க்கிறாள். அவளை உனக்கு அறிமுகப்படுத்த இன்று நம் வீட்டிற்குக் கூட்டி வரகிறேன் என்றார். அதன்படியே உன்னையும் கூட்டி வந்திருக்கிறார். இப்போது புரிகிறதா? தேவியால் இன்னமும் நம்ப முடியவில்லை.

கிரிதர் நீங்கள் சொல்கிற மாதிரி... இப்படி... இப்படியா சொன்னார்?

இப்படியேதான் சொன்னார்...

அழுத்தந்திருத்தமாய் உறுதியான குரலில் சொன்னான் ரஞ்சனி



அன்று முழுவதும் தேவி குழப்பமாகவே தவித்துக்கொண்டிருந்தாள். இங்கு நடந்து கொண்டிருப்பது என்ன? அதிலும் இந்த ரஞ்சனி அவளை விட ஒரு படி மேல் சென்று தன்னையும் கிரிதரையும் சேர்த்து வைக்க நினைக்கிறாளே என மனம் ரொம்பவும் பரிதவித்தது.

இந்த கிரிதரன் இதையெல்லாம் கொஞ்சமும் உணராமல் இருக்கிறானே.. அவனுக்கு இது தெரிந்தால் எண்ணாகும் என்ற பயமும் ஏற்பட்டது.

அதைவிட ரஞ்சனி அப்படி அடிக்கடி சொல்லுவதாலோ இல்லை முன்பே அப்படிப்பட்ட உணர்வுகளை கொண்டிருந்ததாலோ.. இப்போதெல்லாம் கிரிதரனை முன்பு போல் நேருக்கு நேர் பார்த்துப் பேச முடியவில்லை. அவனது காந்தக் கண்களை சந்திக்கும்போது அவளையறியாமல் கன்னங்கள் சிவக்க... விழிகள் மருகுவதை அவளால் உணர முடிந்தது. கை விரல்களோடு கோர்த்த அவன் பேசியபோது சூழ்நிலையை உணர்ந்தும் கைகளை உதறாமல் இருந்தது, மூளை எச்சரித்தும் உணர்வுகள் கட்டுப்பாடின்று நடந்து கொண்டதும் அவளை திடுக்கிடத்தான் செய்தது.

அன்று முழுதும் தூங்காதவளாய் ரொம் நேரம் சிந்தித்தாள் தேவி.

அக்ஷரா குடும்ப நாவல்

ஒரு விஷயத்தில் அவள் தெளிவாகவும் இருந்தாள்.

ரஞ்சனி விபத்திடினால் கால் முடமாகி போய்விட்ட அபலைப் பெண்:

அவளுக்கு கண்டிப்பாய் கிரிதரன் போன்ற துணை தேவை!

அவளை நன்கு புரிந்த கிரிதரனால்தான் அவளுக்கு சிறந்த கணவனாய் இருந்து, அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை கொடுக்க முடியும்.

ஆக... என்ன ஆனாலும் சரி... ரஞ்சனிக்கு பொருத்தமான நபர் கிரிதரன்தான். அவன்தான் அவளுக்கு கணவனாய் வரவேண்டும் அமைய வேண்டும்!

ஆனால்... இந்த ரஞ்சனி?

நம்மையல்லவா... வீணாய் வம்புக்கிழுத்து இந்த கிரிதரனுடன் முடிச்சப் போடுகிறாள்? இவள் இப்படி திட்டம் போட்டு கிரிதரனும் நம்மை சேர்த்து வைக்க முயல்வத பெரும் ஆபத்தாயிற்றே. எதும் விபரீதத்தில் கொண்டு முடித்து விடுமே!

என்ன செய்ய? இந்த ரஞ்சனியை எப்படித் திருத்த?

நாமோ... கிரிதரனோ சொன்னால் எல்லாம் இந்த ரஞ்சனி கேட்கப் போவதில்லை. திருந்தப் போவதில்லை!

பின் என்னதான் செய்வது?

யோசித்த தேவிக்கு பளிச்சென அந்த எண்ணம்தான். மனதில் வைத்தது.

நினைத்துப் பார்த்தவள், அது ஒன்றுதான் இதற்கு வழி தீர்வு....என்றும் முடிவும் செய்தாள்.

தான் எடுத்த முடிவை மறுநாள் அலுவலகத்தில் கிரிதரனிடம் சொன்னபோது அதிரத்தான் செய்தான் அவன்.

என்ன சொல்கிறாய்...? வேலையை விட்டு விலகப் போகிறாயா? ராஜினாமா செய்யப் போகிறாயா? என்றான் அதிர்வான ஆச்சரியத்துடன்.

ஆமாம்... ஸார்... எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. எல்லாம் நம் ரஞ்சனிக்காகத்தான் இப்படியொரு முடிவு எடுத்திருக்கிறேன்...

என்ன ரஞ்சனிக்காகவா?

அகிண கொவிந்த்

ஆமாம்... ஸார்.. வர... வர... ரஞ்சனியின் போக்கே சரியில்லை. அவர்கள் என்னையும் உங்களையும் சேர்த்து வைக்க வீணாய் கீழ்த்தரமான திட்டம் எல்லாம் போட ஆரம்பித்து விட்டார்களாம். இது பெரும் விபரீதத்தில் கொண்டுபோய் விட்டு விடும் என்ற பயம் எனக்கு வந்து விட்டது. நான் சொல்வதை புரிந்து கொள்ளுங்கள்... என்றாள் பவ்யமான குரலில்.

அவளையே ஓரிரு நிமிடம் உற்றுப் பார்த்தபடி யோசித்த கிரிதரன் கண்களை விரித்தபடி தலையசைத்தான்.

நீ சொல்வது புரிகிறது தேவி. நீ பயப்படுவதும் நியாயம்தான். ரஞ்சனி இப்படி விபரீதமாய் திட்டமிட்டுக் கொண்டே போவதும் ஆபத்து.

அதனால்தான் யோசித்தேன் ஸார்... இதற்கு ஒரே வழி... நான் உங்கள் இருவரிடமும் இருந்து விலகிச் செல்வதுதான். நான் விலகிச் சென்றால் பிரச்சினை எல்லாம் தீர்ந்து விடும். ரஞ்சனிக்கும் உங்கள் முடிவுக்கு சம்மதித்து உங்களை மணப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லாது போய்விடும்...

கடகடவென பேசிவிட்டு கிரிதரனையே உற்றுப் பார்த்தாள் தேவி.

ஒரு கணம் அப்படி முடிவெடுத்தாலும், அந்த முடிவின்படி இனி... இந்த அலுவலகத்திற்கு அவள் வர முடியாது.. இனி கிரிதரனைப் பார்க்க முடியாது.. என்பதெல்லாம் புத்தியில் உரைத்து அவளைத் தடுமாறத்தான் செய்ய வைத்தது.

ஆனால் எல்லாவற்றுக்கும் மேல் ரஞ்சனி பாவம் என்ற உணர்வு ஓடியது. விபத்து ஒன்றில் கால்களை இழந்து விட்டாள். அதற்காக அவள் ஆசைகள் எல்லாம் நிராசையாகிவிடுமா?

கிரிதரனுடன் சிறு வயது முதலே கட்டிக் கொள்ளப் போகிற ஆசையுடன் பழகியவள் எவ்வளவு கனவுகளை வைத்திருப்பாள்? ஆசை ஆசையாய் மனதில் எவ்வளவு கோட்டைகளைக் கட்டியிருப்பாள்?

கால்கள் முடங்கிப் போனதும் கிரிதரனுக்கு தான் கமையாக இருக்கக் கூடாது என்ற ஒரே காரணத்திற்காக... தனது கனவுக் கோட்டைகளை எல்லாம் தகர்த்து விட்டு, ஒன்றுமே இல்லாதது போல் தன்னை கிரிதரனுக்கு மனமுடித்து வைக்கப் பார்க்கிறாளே!

எவ்வளவு பெரிய மனது அவளுக்கு?

அவளுக்காக, அந்த நல்ல மனதுக்காக நாம் கைமாறு செய்ய வேண்டாம்?

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

வேலையை விட்டு விடுவது, கிரிதரனை விட்டு விலகிச் செல்வது... எல்லாம் நல்லதுதானே? ரஞ்சனிக் கு நன்மை செய்யும் முயற்சிதானே?

யோசித்த தேவி அதையே கிரிதரனிடம் உறுதியாய் எடுத்துரைக்க ஓரிரு நிமிடங்கள் பதில் சொல்லாமல் சிந்தித்தவள், இரு தேவி, அதைவிட இன்னொரு யோசனை எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதை நீ செய்யலாம் என்றான்.



கிரிதரன் தான் எடுத்த முடிவை முதலில் தேவியிடம்தான் சொன்னான். தேவி காது மடல்கள் அதிர கேட்டவள் அப்படியே அதிரத்தான் செய்தாள்.

என்ன... கட்டாயத் திருமணமா? என்றாள்.

கிரிதரன் இறுக்கத்தோடுதான் தலையசைத்தான்.

கிட்டத்தட்ட அது மாதிரித்தான். வேறு வழியில்லை தேவி...

ஆனால் ரஞ்சனி இதற்கு ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமே ஸார்?

வேறு வழியில்லை. அவள் ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டாலும் மணவறையில் அவளை உட்கார வைத்து கட்டாய தாலி கட்டி விட வேண்டியதுதான்...

இதெல்லாம்... சொல்ல நன்றாக இருக்கும். ஆனால் நிஜத்தில் நடக்குமா ஸார்? ஒரு பெண்ணை அப்படி விருப்பமில்லாமல் பலவந்தப்படுத்தி தாலி கட்டி மற்றவர்கள்தான் விட்டு விடுவார்களா? தேவியின் கேள்வி நன்கு புரிந்தாலும் இறுக்கம் குறையாமலே தலையசைத்தான் அவன்.

மற்றவர்களைப் பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை, எனக்கு ரஞ்சனிதான் முக்கியம்....

படபடவென சொல்லி முடித்து விட்டு கிரிதரன் அவளைப் பார்க்க... பதிலுக்கு அவளும் அவளையே பார்த்தாள்.

என்ன பார்க்கிறாய் தேவி?

நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரி. கட்டாயக் கல்யாணம் செய்து தாலியெல்லாம் கட்டி விடலாம். ஆனால்...

அனால் என்ன?

☐ அசீலா கோவிந்த்

குடும்பம் நடத்துவது எப்படி ஸார்? தாலி கட்டினால் மட்டும்தான் புருஷனாகி விட முடியுமா? சேர்ந்து குடும்பம் நடத்த இருவருக்கும் அப்பே தேவையல்லவா? இம்முறை தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டினான் கிரிதரன்.

அது... எனக்குப் புரிகிறது தேவி. ஆனால் அதைப் பற்றியெல்லாம் இப்போது யோசித்துக் கொண்டிருக்க அவகாசம் இல்லை. என்னைப் பொறுத்த வரையில் முதலில் ரஞ்சனியின் கழுத்தில் தாலியைக் கட்ட வேண்டும். மற்றவைகளை எல்லாம் பின்னால் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான் ஏனெனில்....

சொல்லுங்கள்... ஸார்....

நாளுக்கு நாள் ரஞ்சனியின் போக்கு அதிகமாகிக்கொண்டே இருக்கிறது. விபரீதமாய் திட்டம் போடுகிறாள். உன்னையும் என்னையும் சேர்த்து வைப்பேன் என அடம் பிடிக்கிறாள்.

அவன் சொல்வதையெல்லாம் அப்படியே ஆமோதித்தான் தேவி.

உண்மை ஸார். போகிற போக்கைப் பார்த்தால் ரஞ்சனி இந்த கட்டாய கல்யாண ஏற்பாட்டைத் தவிர வேறு எதற்கும் அடங்க மாட்டாள் என்றே தோன்றுகிறது.

அதையேதான் நானும் நினைக்கிறேன். அவளுக்கு எப்படியாவது அவள் விரும்பிய முன்பு கனவு கண்ட வாழ்க்கையை கொடுக்க வேண்டும் என நினைக்கிறேன்.

கிரிதரன் இப்படிச் சொன்னதும் அவன் மனதில் வேறொரு கேள்வி ஓடியது. அதற்கும் பதில் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினான் தேவி.

ஸார்... இன்னொரு சந்தேகம்... ஓர கேள்வி... உங்களிடம் கேட்கலாமா?

தாராளமாகக் கேள்... தேவி....

இரண்டு கைகளையும் விரித்தான் கிரிதரன்.

அதாவது ரஞ்சனியை உண்மையிலே நீங்கள் விரும்பித்தான் மண முடிக்க விரும்புகிறீர்களா... அல்லது அவளது கால் முடமான நிலையை கண்டு இரக்கப்பட்டு கல்யாணம் பண்ணச் சம்மதிக்கிறீர்களா?

தேவி இப்படிக் கேட்டதும் ஒரு கணம் பதில் சொல்லாமல் நெற்றியில் கை வைத்தபடி யோசித்தான் கிரிதரன்.

அதாவது ரஞ்சனியை உண்மையிலே விரும்பி கல்யாணம் செய்து கொள்கிறேனா... இல்லை பரிதாபப் பட்டு கல்யாணம் செய்கிறேனா? இதைத்தானே கேட்க வருகிறாய்?

ஆமாம் ஸார்....

அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

தேவி படபடவென தலையாட்டினாள்.

ஆனால் கிரிதரன் அடுத்த நொடி சொல்லிய பதில் அவளை அப்படியே திடுக்கிடச் செய்தது.

எனக்கே தெரியவில்லை... என்றான் கிரிதரன் விட்டேற்றியாக.

என்ன உங்களுக்கே தெரியவில்லையா? என்ன சொல்கிறீர்கள் ஸார்?

தேவி அதிர்ந்து போய்தான் கேட்டாள்.

கிரிதரனோ வெறுமையாய் அருவையுடன் உதடுகளைப் பிதுக்கினான்.

ஒரு உண்மையை, இதுவரை யாரிடமும் சொல்லாத ஒரு விஷயத்தை உன்னிடம் சொல்லட்டுமா தேவி?

சொல்லுங்கள் ஸார்....

ஆரம்பம் முதல் சிறு வயது முதலே எனக்கு ரஞ்சனி மீது நல்ல ஈடுபாடு உண்டு. இனிக்க இனிக்க பேசும் அவள் குணம் பிடிக்கும். ஆனால் நிச்சயம் ஒரு போதும் அந்தக் காதல் மட்டும் எனக்கு அவள் மீது கிடையாது. அது எனக்கு வந்ததுமில்லை. நான் சொல்வது உண்மை தேவி...

கிரிதரன் தீர்க்கமாய் திட்டவாட்டமாய்ச் சொன்னான்.

அதைக் கேட்டு தேவி அதிரத்தான் செய்தான். உள்ளூர மனதில் அவளையறியாமல் ஓரவித சந்தோஷம் அமைதி பரவுவதை அவளுள் உணர முடிந்தது.



கிரிதரன் விளையாட்டுக்குச் சொல்லவில்லை. நிஜமாகத்தான் சொல்லியிருந்தான். அதே போல் கம்மாவும் இருக்கவில்லை. அவன் சொன்னது போல் நிஜமாகவே கல்யாண ஏற்பாடுகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

முதலில்... வெளிநாட்டில் வசிக்கும் தன் பெற்றோர்ஊரிடம் பேசி சம்மதம் வாங்கியதோடு மட்டுமில்லாமல் அவர்களை வரவழைக்கவும் செய்தான்.

திருமண ஐயரை அழைத்து நான் குறித்தான். அடுத்த பதினைந்து நாட்களில் அவனுக்கும் ரஞ்சனிக்கும் நகரின் பிரபலமான மண்டபத்தில் வைத்து திருமணம்!

அக்ஷயா கோவிந்த்

ரஞ்சனி உள்ளுக்குள் பிடிபட்டாள். எவ்வாறு ஏற்பாடுகளைப் செய்து விட்டாள்.

தேவிக்கு உள்ளுக்குள் இதையெல்லாம் என்ன, திக்கென்றுதான் இருந்தது.

நிஜமாகவே கிரிதரன் ரஞ்சனியை திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறான். கிரிதரனுக்கு ரஞ்சனி மனைவியாகப் போகிறான். கிரிதரனுக்கு ரஞ்சனி மனைவியாகப் போகிறாள் என்பதையெல்லாம் உணரும் போது இதயத்திடில் அவளையறியாமல் ஒரு நூலிழை அறுந்து தொங்குவதைப் போல் உணர்ந்தாள். எதையோ ஒன்றை இழந்து விட்டாள் போல் அடிக்கடி தவித்தாள்.

ஆனாலும் ரஞ்சனி ஊனமான அந்த நிலையையும் சுள்ளங்கபடமற்ற அவள் கிரிப்பையும் பார்க்கும்போது, என்ன இருந்தாலும் அவளும் ஒரு பெண்தானே? அவளுக்கென ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வது நியாயம்தானே? எனவும் தோன்றியது.

மேலும் ரஞ்சனிக்கு இந்த நிலையில் கிரிதரனைத் தவிர வேறு யாராலும் இப்படி ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்க முடியாது என்பதும் புரிந்தது.

இவ்விஷயத்தில் உறுதியாய் இருக்கும் கிரிதரனை நினைத்து உள்ளூர் பெருமிகம் கொண்டாள். பண்பலமும், கம்பீர ஆளுமையும் கொண்ட அவனுக்கு, நல்ல மனிதனாய் இரக்க கபாவம் உள்ளவனாய் கொண்ட குணமும் இருப்பது ஆச்சரியமே என வியந்தாள்.

என்னதான் உறவுக்கார பெண் என்றாலும், இப்படியொரு நிலையில் எந்தவொரு சங்கோஜமுமில்லாமல் முழு மனதுடன் ரஞ்சனியைக் கட்டிக் கொள்ள அவன் முன் வந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டுக்குரியது என நினைத்தாள். அத்தோடு நில்லாமல் ஒரு நாள் அலுவலகத்தில் மாலையில் தனியாய் இருந்த அவனிடம் தனது மனமவந்த பாராட்டையும் மகிழ்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தினாள்.

தேவி தான் இப்படி என்றால் ரஞ்சனி முதலில் திருமணத்திற்கு எதிர்ப்பு காட்டியவள் பின் தேவியையப் பார்த்து வினோதமாய் சிரித்தாள்.

எனக்கும் கிரிதரனுக்கும் ஒரு நாளும் திருமணம் நடக்கப் போவதில்லை... என்றாள்.

ஐயோ... ரஞ்சனி... நீ... இப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது... இன்னமும் பிடிவாதம் பிடிக்காமல் உனக்கான வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்.

திருமணம் நடக்கப் போவது உனக்குத்தான். கிரிதருடன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளப் போவது நீதான்...! சுட்டு விரலை

அக்ஷயர் குடும்ப நாவல்

தன்னை நோக்கி காட்டியபடி ரஞ்சனி கிரிப்பதை உணர்ந்து தேவி நிஜமாகவே பயப்படத்தான் செய்தாள்.

இந்த ரஞ்சனி மறுபடியும் லாசத்தனமாய் பிளான் செய்து கல்யாணத்தை நிறுத்தி விடுவாளோ? என்ற அச்சமே அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

தனது நினைப்பையும் ரஞ்சனியின் மனநிலையையும் உடனே கிரிதரனிடம் சொல்லவும் செய்தாள்.

கிரிதரன் தன் முடிவில் உறுதியாய் இருந்தான்.

நீ... ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம் தேவி. அவள் கோமாளித்தனமாய் இது போல் ஏதாவது உளறிக் கொண்டதான் இருப்பான். இன்னும் பத்து நாள் தான். பத்து நாளில் வலுக்கட்டாயமாய் அவள் கழுத்தில் தாலி என்ற மூக்கணங்கயிறு போட்டு விடுவேன். அதற்குப் பின் அவள் என்ன செய்கிறாள்... என்று பார்ப்போம்...

கிரிதரன் தைரயம் சொல்லி விட மனம் நிம்மதியடைந்தவளாய் தன்னை அமைதிப் படுத்திக்கொண்டாள் தேவி.

ரஞ்சனி... முக்கியம்! அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமைத்துத் தருவது நமது கடமை! அதில் எக்காரணம் கொண்டும் நாம் பின் வாங்கக் கூடாது!

கிரிதரன் பெரிதாய் மனதில் உறுதியெடுத்து நடமாடிக்கொண்டிருக்க... கல்யாணத்திற்கு முந்தைய நாளான திங்கட்கிழமை அதிகாலையில் ரஞ்சனியை வீட்டில் காணவில்லை!



ரஞ்சனியை வீட்டில் காணவில்லை.

ஆனால் சரியாக பத்து மணிக்கு அவளிடமிருந்து போன் மட்டும் வந்தது.

“ரிஜிஸ்தர் ஆபீஸில் இருக்கிறேன். உடனே வாருங்கள்...”

விஷயம் கேட்டு தேவி படபடப்பாகி விட்டாள்.

அதைவிட கிரிதரன் பெரும் பதட்டத்தில் இருந்தான்.

“யோசிக்க நேரமில்லை...! வா... ஏறு...” என்றபடி கிளம்பி காரை எடுக்க தேவி அவசரமாய் ஏறிக்கொண்டாள்.

சுமீரா கோவிந்த்

நகரின் மையப் பகுதியில் இருந்த ரிஜிஸ்தர் ஆபீஸ் நோக்கி புயல் வேகத்தில் காரைச் செலுத்தினான்.

அடுத்து பத்து நிமிடங்களில் ... டயர்கள் கிறீச்சிட அவனது கார் நின்றது.

இறங்கி தேவியும் கிரிதரனும் ரிஜிஸ்தர் அலுவலகத்தினுள் ஓடினார்கள்.

உள்ளே... தயாராய் மாலைகளை கையில் பிடித்தபடி ரஞ்சனியும் கூடவே.. ஒரு தாடி இளைஞனும்...!

அப்போதுதான் இருவரும் கவனித்தனர்.

அந்தத் தாடி இளைஞனும்... ரஞ்சனியைப் போலவே கால்கள் முடமாகி வில் சேரில் அமர்ந்தபடி

அதிர்ச்சியாய் பார்த்து இருவரும் திகைக்க...

அவர்களைப் புன்னகையுடன் பக்கத்தில் வரும்படி சைகை செய்தான் ரஞ்சனி.

“ர...ஞ...ச...னி... என்ன இது?”

பதறிக் கேட்ட கிரிதரனை நோக்கி அமைதியாய் கைகளை உயர்த்தினான் ரஞ்சனி.

“பதறாதீர்கள்... கிரி... டியர்... முதலில் இவரை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறேன். இவர் பெயர் முரளி. என்னுடன் கல்லூரியில் படித்தவர். எனது உற்ற நண்பர்...”

ரஞ்சனி சொல்ல அந்தத் தாடி இளைஞன் இருவரையும் பார்த்து ஸ்னேகமாய் சிரித்தான். பவ்யமாய் நமஸ்கரித்தான்.

ஆனால், அடுத்து ரஞ்சனி சொன்ன வார்த்தைகள்தான் இருவரையும் பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

“நாங்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் காதலிக்கிறோம். மனதார விரும்புகிறோம்...”

கிரிதரன் அதிர்ந்தவனாய், “என்ன... உளறுகிறாய்... காதலா...?” என கோபமாய் கத்த... அவனை கை உயர்த்தி திரும்பவும் சாந்தப்படுத்தினான் ரஞ்சனி.

உடல் நலம்

இரத்தக்கொதிய்யா?

வெள்ளைப் பூண்டு உயர் இரத்த அழுத்தத்தைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய நைட்ரிக் ஆக்ஸைடு மற்றும் ஹைடிரஜன் சல்பைடு போன்றவற்றை உற்பத்தி செய்கிறது. இரத்தத்தில் உருவாகும் இந்த இரு வேதிப் பொருள்களும் இரத்த அணுக்கள் ஓய்வெடுக்க உதவுகிறது. எனவேதான், இரத்த அழுத்தத்தைக் கட்டுப்படுத்த பூண்டியிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் மருந்துகள் உதவுகின்றனவாம் ஆஸ்திரேலியாவில் உள்ள அடிவெய்டு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் கரீன் ரீட் தலைமையில் அமைந்த குழுவின் உயர் இரத்த அழுத்தம் உள்ள 50 பேர்களுக்கு பூண்டியிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட மாத்திரையை 84 நாட்களுக்குக் கொடுத்து வந்தனர். இந்த மாத்திரையால் உயர் இரத்த அழுத்தம் குறைந்ததால் இதய நோய் பாதிப்பும் முற்றிலும் தடுக்கப்படும் என்கிறார்கள்.

தினமும் ஆப்பிள் சாப்பிடுங்கள்

தினசரி இரவு உணவைக் குறைத்து இரண்டு ஆப்பிள்கள் வீதம் சாப்பிட்டு வாருங்கள். முதல் கட்டமாக இரத்தத்தில் கொலஸ்டரல் அளவு கட்டுப்படும் நல்ல கொலஸ்டரல் அதிகரிக்கும். கெட்ட கொலஸ்டரல் குறையும் இரண்டாவது மலச்சிக்கல், வயிற்றுப் போக்கு என இரண்டையும் எதிர்ந்துத் தாக்கி அழிக்கும் மூன்றாது மூட்டு வலி, முழங்கை வலி என அனைத்தையும் குணப்படுத்தும் நான்காவது, ஆப்பிள் தோலில் குயிர்சிட்டின் என்ற பொருள் இருப்பதால் இது, புற்று நோய் விந்துவிடாமல் பார்த்துக் கொள்கிறது. ஐந்தாவது இரவு உணவை வேகமாக ஜீரணிக்க வைத்து வளர்சிதை மாற்றத்தை உண்டு பண்ணும். வைட்டமின் சியும் தாராளமாக இருக்கிறது. ஆப்பிளை நன்கு கழுவித் தோலுரித்து சாப்பிடுவது நல்லது.

மார்பகப் புற்றுநோயைத் தடுக்கும் ப்ராக் கோலி

அமெரிக்காவின் மிக்கிகன் புற்றுநோய்த் தடுப்புமையம் பெண்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய உயிர்க்கொல்லி நோயான மார்பகப் புற்றுநோயை ப்ராக் கோலி எனப்படும் பச்சை நிற காலிப்பளவர் முழு ஆற்றலுடன் தடுக்கும் எனக் கண்டுபிடித்துள்ளது. ப்ராக் கோலியில் உள்ள சல்போராபைன் என்ற தாவர உயிர்க்கூறு, புற்று செல்களை வளரவிடாமல் தடுக்கிறது.

“கோபப்பட்டம்... ஆடைதட்டாய்... பாஞ்சுக்கள்... கிரி... டியர்...! அப்போதுதான் உங்களால் நடத்த எல்லாவற்றையும் சரியாக புரிந்து கொள்ள முடியும்...”

“ம்ஹும்... அப்படி... என்ன... கதையை சொல்லிப் போகிறாய்?”

அலுப்பாய் கிரிதரன் முகத்தை திருப்பிக் கொள்ள,

“முதலில் பொறுமையாய் கேளுங்கள் கிரி டியர்...” என்றபடி கதைபோல் சொல்ல ஆரம்பித்தான் ரஞ்சனி.

“கிரி டியர்... இவர் முரளியும் என்னைப் போல்தான் கால்கள் வலுவிலிழந்து நடக்க முடியாமல் போனவர்தான். ஆனால்... என்னைப் போல் விபத்தில் ஏற்பட்ட இழப்பு இல்லை. பிறவிலேயே பிறந்தது முதலே அவருக்கு இப்படித்தான். தனக்கு ஏற்பட்டிருந்த குறையை கொஞ்சமும் பொருட்படுத்தாமல் துணிச்சலாய் வாழ்க்கையில் முன்னேறியவர்.

அவரது தன்னம்பிக்கையைக் கண்டு வியந்து கல்லூரியில் அவருடன் படிக்கும்போதே நல்ல நட்பை வளர்த்துக் கொண்டேன். நாங்கள் இருவருமே புத்தகப் பிரியர்கள் ஆனதால் லைப்ரரியே சதிடி என பாதி நேரம் அங்கேயே கிடப்போம். அங்கு சந்தித்து பல விஷயங்கள் ஊர்க்கதைகள் பேசிக்கொள்வோம்.

இந்த லைப்ரரி பழக்கத்தினால் கல்லூரி வாழ்க்கை முடிந்த பிறகும் எங்களது நட்பு பொது நூலகங்களில் தொடர்ந்தது. தினம் நூலகத்தில் இருவரும் சந்தித்து பேசுவோம்.

அப்போதுதான்... ஒரு நாள் அந்த மோசமான ஆக்ஸிடெண்ட் எனக்கு நிகழ்ந்தது. அந்த விபத்தில் கால்கள் நொறுங்கி... நடக்க முடியாமல் போன நாள் அப்படியே நொந்து போனேன்.

இனி... என் வாழ்க்கையே அவ்வளவுதான்... என விரக்தியாய் நான் முடிவுக்கு வந்த நிலையில்தான் முரளி விஷயம் அறிந்து என்னைத் தேடி வந்தார். அவர் அப்படி வில் சேரை கழற்றியபடி என்னைத் தேடி வந்ததைப் பார்த்ததும் தான் எனக்கு சடாரென பொறி தட்டியது.

ஒரு விபத்தில் ஏற்பட்டு இப்படி ஆகிப்போனதற்கே குமைகிறோமே... இவர் முரளி.. தன் வாழ்நாள் முழுவதும் இந்த இழப்பை எதிர்கொண்டு துணிச்சலாய் நீச்சலடித்து வாழ்க்கையை சந்தித்திருக்கிறாரே...? என வியந்தேன்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

அந்த வியப்பும் முரளி ஆறுதலாய் சொன்ன வார்த்தைகளும் என்னை அடியோடு மாற்றி என்னுள் தன்னம்பிக்கையை வளர்க்க ஆரம்பித்தது. தினம்.. தினம்... போனில்... நேரில் எங்களது பேச்சு தொடர்ந்தது நல்ல நட்பாகி... மெல்ல... மெல்ல.. இனிய காதலாகவும் மலர்ந்தது...

சொல்லிவிட்டு ரஞ்சனி நிறுத்தி கிரிதரைப் பார்க்க... கிரிதரன் மறுப்பாய் தலையசைத்தான்.

“நான் நம்ப மாட்டேன் நீ... எனக்காக... நான் உன்னை கட்டிக் கொண்டு மனம் கொணியிடக்கூடாது என்பதற்காக... இப்படியொரு முடிவை எடுத்திருக்கிறாய்... என நினைக்கிறேன்.”

அவன் சொல்ல ரஞ்சனி வேகமாய் அவளும் மறுத்தாள்.

“அதுதான்... இல்லை... கிரி டியர்... நான் சொல்வது உண்மை. நான் தினமும் மதியம் லைப்ரரி செல்வதாய் கிளம்பிச் சென்றதெல்லாம் முரளியை சந்திக்கத்தான். நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து நல்ல புத்தகங்களை வெளியீடும் புத்தக நிறுவனம் ஒன்றும் பெரிய அளவிலான லைப்ரரி ஒன்றும் தொடங்கும் முயற்சியில் இப்போது ஈடுபட்டு வருகிறோம்.”

ரஞ்சனி நிறுத்த கிரிதரன் நம்பாதவனாய் புருவங்களை மேலும் உயர்த்தினான்.

“சரி... நீ... சொல்வது போலவே உங்களுக்குள் காதல் இருக்கட்டும். ஆனால்... அதை... ஏன்... நீ... என்னிடம் இவ்வளவு நாளும் மறைக்க வேண்டும்? முன்பே சொல்லி இருக்கலாம் அல்லவா?”

ரஞ்சனி அதற்குத் தலையசைப்புடன் சிரித்தாள்.

“சொல்லியிருக்கலாம்தான்... ஆனால்... நீங்க நம்ப மாட்டீர்கள்... கிரி... டியர்...! எனக்கு கால் இப்படி ஆகிவிட்டதால் குற்ற உணர்ச்சியில் உங்களைத் தவிர்த்து இப்படி நாடகமாடுவதாய் அல்லவா நினைப்பீர்கள். அதனாலே... நான் உங்களிடம் சொல்லாமல்... உங்களுக்கு ஒரு ஜோடியைத் தேட ஆரம்பித்தேன். அந்நேரம் பார்த்து தேவி வர... அவளே உங்களுக்கு ஏற்றவள் என முடிவு செய்தேன். அதனாலே... உங்கள் இருவரையும் காதல் அது இதுவென சீண்டி விளையாட ஆரம்பித்தேன். ஆனால் ஒன்று, உங்களுக்கு அப்படி காதல் கிடல் என்று உருவானதோ... இல்லையோ... எனக்கும் முரளிக்கும் அது அந்தக் காதல் நன்றாக உருவாகி இருந்தது. அதனாலேதான்... நாங்கள்... பொறுமையாய்... ரகசியமாய் காத்திருந்து... இன்று... இதோ... பதிவுத் திருமணம் செய்யுமளவுக்கு வந்துவிட்டோம்... இனியாவது... என்னை... எங்களை... நம்புகிறாய்... கிரி... டியர்...?”

☐ அக்ஷயா குடும்ப நாவல்

ரஞ்சனி தலை சாட்டித் து கிரிப்புடன் கேட்டபடி அவனது முகத்தையே பார்க்கவும் அதற்கு மேலும் இறுக்கமாய் கிரிதரனால் இருக்க முடியவில்லை. கோபம் தணிந்தவனாய்... மெல்ல புன்னகைத்தபடி அவள் பக்கம் போனவன். அவள் கைகளில் தன் கையை வைத்து அழுத்தினான்.

“எனக்குப் புரிகிறது... ரஞ்சனி, நீ சொல்லும் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். மணப்பூர்வமாய் சம்மதிக்கிறேன். ஆனாலும்... ஏன்... இப்படி ரிஜிஸ்தர் திருமணம் செய்ய வேண்டும்? ஊரறிய உன் திருமணத்தை பிறும்மாண்டமாய் நடத்தலாமே?”

“எனக்கும்... அப்படி ஆசைதான்! ஆனால்... அது... அது... அவருக்குப் பிடிக்காதே... எளிமையைத்தான் அவர் ரொம்பவும் விரும்புகிறார்...”

ரஞ்சனி கிரிப்புடன் முரளியை நோக்கி கை காட்டினாள். அதுவரை நடப்பதையெல்லாம் அமைதியாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்த முரளி பேச ஆரம்பித்தான்.

“ரஞ்சனி சொல்வதெல்லாம் உண்மை. நாங்கள் இருவரும் மணப்பூர்வமாய் காதலித்துதான் திருமணம் செய்கிறோம். இந்த விஷயத்தை உங்களிடம் சொல்லி புரிய வைப்பதை விட செயலில் இறங்கி காதலை தெரிவிப்போம் என்பதற்காகத்தான் ரிஜிஸ்தர் ஆபீஸ்வரை மாலையும் கையுமாய் வந்து விட்டோம். இப்போது எங்களை புரிந்த கொண்மீர்கள் தானே? உங்களுக்கு நான் ரஞ்சனியை மணந்து கொள்வதில் சம்மதம் தானே?”

முரளி கேட்க பெரிதாய் தலையாட்டினான் கிரிதரன்.

“பூரண சம்மதம். ரஞ்சனியின் விருப்பம்தான் என்னுடைய விருப்பமும்...”

கிரிதரன் உற்சாகமாய் கையைசைத்தான்.

கூடியிருந்தோர் வாழ்த்த இருவரும் மாலையை மாற்றினர். முறைப்படி ரிஜிஸ்தரில் கையெழுத்திட்டு கல்யாணத்தை பதிவு செய்தனர்.

நடப்பதெல்லாம் நிறுத்தானா... இல்லை கனவா...? என அதிசயித்துப் பார்த்த கொண்டிருந்தாள் தேவி.

அவள் தோள்களை மெல்ல தட்டிய கிரிதரன் அவளை தனியே வரும்படி சைகை செய்தான்.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் □

மணமக்களாகிவிட்ட ரஞ்சனியையும் முரளியையும் வாழ்த்திவிட்டு ரிஜிஸ்தர் அலுவலகத்தின் பின்புற இருந்த விஸ்தாரமான தோட்டப்பகுதிக்கு தேவி வந்தாள்.

அங்கு தயாராய் அவளுக்காக கைகளைக் கட்டியபடி காத்திருந்தான் கிரிதரன்.

தேவி வந்ததும் இதழ்களில் குறுநகை ஓட அவள் பக்கம் வந்தாள். நிதானமாய் மேலிருந்து கீழ் வரை பார்வையால் ஊடுருவினாள்.

தேவியும் மைலிழிக் கண்களை முழுமையாய் விரித்து அவனையே பார்த்தாள்.

இருவரும் ஓரிரு நிமிடம் அசையாமல் ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தனர்.

கிரிதரன் அப்படியே பார்த்தவன் கொஞ்ச நிமிடங்களில் பொறுமையிழந்தவன் போல, “ஹலம்...! நீயாக வருவாய் என்று பார்த்தால்... அவ்வளவு லேசில் வரமாட்டாய் போல...” என்றபடி வேகமாய் அவளை இழுத்து நெஞ்சோடு அணைத்தான்.

“ஐயோ... விடுங்கள்...! விடுங்கள்...!” என அவன் பிடியிலிருந்து திமிறினாள் தேவி.

“எனக்கு ஒரே குழப்பமாய் இருக்கிறது. இங்கு நடப்பதெல்லாம் கனவா... இல்லை நிஜமா? முதலில் அதைக் கூறுங்கள்...!” என்றாள் பரிதவிப்புக் குரலில்.

அடுத்த அக்ஷயா மாதிரி நாவலில்

அகிலாகோவிந்த எழுதும்

“செ லீப புன்னகை மன்னா”

பரவசமான நாவல்...! பாடிக்க தவறாதீர்கள்...!

□ அகிலா கோவிந்த

இதன் பின்வரும் உத்தரவு...

"எல்லாவற்றையும் உனக்குச் சொகிறேன்... தேவி... ஆனால் அதற்கு முன் நடப்பது நிஜம்தான் என்பதை உனக்குப் புரிய வைக்க இதே... ஒரு முயற்சி..." என்றபடி அவளது பட்டான கன்னங்களில் தனது உதடுகளைப் பதித்தான்.

உதட்டு ஸ்பரிசத்தில் கன்னம் சிலக வெட்கமாய் குனிந்தவளின் காதல் ஆரம்பித்து விட்டது தானே? எனவும் அவள் திடுக்கிட்டுத்தான் அவனைப் பார்த்தாள்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்...? கா...த...லா? நமக்குள்ளா...?" என்றாள் அதிர்வாய்.

"ஓ... அதற்குள் மறந்துவிட்டாயா...? உனக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன்... இப்போது..." என்றபடி சட்டென அவளை மறுபடியும் இழுத்து நெஞ்சார அணைத்துக்காட்டி விடுவித்தான்.

"இப்போது புரிந்துவிட்டதா...?" என்றான் குறும்பாய்.

அவன் விழிககளை படபடவென அசைத்து ஒன்றும் புரியாத அப்பாவி போல் பார்த்தாள்.

"பு...ரி...ய...வி...ல்லை..." என்று சொல்லப் போனவன் அவன் மறுபடியும் வேகமாய் அணைக்க வரவே,

"புரிகிறது..." என்றாள் அவசரமாய்.

"என்ன புரிகிறது?"

"நீங்களே... சொல்லுங்கள்... வெட்கமாக இருக்கிறது..." என்றபடி நிஜமாகவே அவள் வெட்கப்பட்டாள்.

குங்குமமாய்ச் சிவந்த அவன் முகத்தை ஆசையாய் நிமிர்த்தி அவளது மருண்ட விழிகளை தனது காந்த விழிகளால் நேருக்கு நேர் சந்தித்தாள்.

"சொல்லட்டுமா...? நானே சொல்கிறேன்..." என்று ஆரம்பித்தவன், "தேவி, சிறு வயது முதல் ரஞ்சனிக்கும் எனக்கும் திருமணம் செவது என பேசியே வளர்த்து விட்டதால்... அது நெஞ்சில் பசுமரத்தாணி போல் கடமையாய் படர்ந்து கொண்டது. அதனாலே... ரஞ்சனியுடன் தான் நமது திருமணம் நமது வாழ்க்கை என முடிவும் பண்ணியிருந்தேன். ஆனால்..."

"ம்ம்.. சொல்லுங்கள்..."

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐

"ஆனால்... எப்போது... உன் ஸ்பரிசம் பட்டுக் குவியலை அணைப்பது போன்றான உனது மென்மையான அணைப்பு இடைத்ததோ... அப்போதே... அது துளிர்விட்டு விட்டது... அதுவும்... என்னையறியாமல்..."

"அது... என்ன அது?" அதுவும் உங்கனையறியாமல்...?

அவள் புரியாதவள் போல் கேட்க அவன் இனிமையாய் சிரித்தான்.

"வேறென்ன...? அந்த மன்மதனின் பொல்லாத விளையாட்டுத்தான்... காதல்தான்..."

"ஓஹோ... இப்போது... புரிகிறது..." என்றாள் அவளும் பலத்த தலையசைப்புடன்.

"என்ன...?" என்பது போல் புருவங்களை உயர்த்தினான் அவன்.

"எனக்கும் அப்படித்தான் நீங்கள் சொன்ன 'அது' வந்திருக்கிறது. அதனால்தான் நானும் உங்களைப்போல் என்னையறியாமலே... 'அது...' வசப்பட்டிருக்கிறேன்..."

அவள் சிரியலான குரலில் சொல்ல அவன் அடக்க முடியாமல் சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

"சரிதான்... சுயடிச்சான் காப்பி கதைதான்..."

அவன் கேலி செய்வதை உணர்ந்தவள், "ஐயோ... நிஜம்...! நம்புங்கள்..." என்றாள்.

அவனோ... "நம்பும்படி ஏதாவது செய்..." என்றான் திரும்பவும் குறும்பாய் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு.

அவளுக்கு அவன் விரும்புவது நன்றாகப் புரிந்தது. அதனாலே வெட்கத்தை அடக்கிக் கொண்டு தனது ரோஜா இதழ்களை மென்மையாய் அவன் கன்னங்களில் ஒற்றியெடுத்தாள்.

"இனி... நம்புவீர்களே...?" எனவும் அவன் திருப்தியாய் தலையசைத்து, "தேவி, இது போன்ற இனிமையான முத்தத்தில் தான் நம் காதல் விதை செடியாய் உருவெடுத்து மரமாய் வளர்ந்து... அசைக்க முடியாத ஆணிவோர் போலாயிற்று. தெரியுமா?" என்றான்.

தேவி தன் உதட்டை அழுந்தக் கடித்தபடி சிவந்தவள்,

"நம்... காதல் விஷயம் போதும்... ரஞ்சனி... ரஞ்சனி... பற்றி பேசுவோம்..."

☐ அக்ஷயா கோவிந்த்

ஆன்மீகம்

அள்ள, அள்ள குறையாத அட்சய திருதியை!

அட்சயம் என்ற சொல்லுக்கு வளரக்கூடியது என்று பொருள். இறைவனைக் குறைவிலா நிறைவே என்பார்கள். குறை ஒன்றும் இல்லாத நிறைவுதான் அட்சயம். அப்படிப்பட்ட நிறைவு தரக்கூடிய நாட்கள் இரண்டுமட்டு. ஒன்று அட்சய நவமி, இன்னொன்று அட்சய திருதியை. மணிமேகலை கையில் ஒரு பாத்திரம் இருந்ததாம். ஆபுத்திரன் என்பவன் அளித்த பாத்திரம் அது. அது அள்ளக் அள்ளக் குறையா அட்சய பாத்திரம். இப்படி வளரும் தன்மை படைத்த பாத்திரத்தைதான் அட்சய பாத்திரம் என்பார்கள்.

பஞ்ச பாண்டவர் காட்டில் இருந்த காலம். அவர்களால் சமைக்க முடியாதல்லவா? எனவே திரவுபதியிடம் ஒரு அட்சய பாத்திரம் இருந்தது. குறையாமல் உணவு கொடுக்கும் பாத்திரம் அது. திரவுபதி எல்லாருக்கும் உணவு பரிமாறுவான்.

பின்னர், கடைசியில் அதை அலம்பி கவிழ்ப்பான். அதன் பின்னால் யாருக்கும் அவனால் உணவு கொடுக்க முடியாது. மறுநாள்தான் கொடுக்க முடியும்.

ஒரு நாள், மதிய நேரம். பாத்திரத்தைக் கவிழ்த்த நிலையில் கிருஷ்ண பரமாத்மா வந்தார். உணவு கேட்டார். பாத்திரத்தை எடுத்துப் பார்த்தான் திரவுபதி. ஒரே ஒருபருக்கை இருந்தது. அதைக் கிருஷ்ணனுக்கு கொடுத்தான். அவன் பசியாறினான். அந்தநாள்தான் அட்சய திருதியை என்பார்கள்.

துர்வாசர், உள்ளிட்ட முனிவர்களுக்கப் பாத்திரத்தைக் கவிழ்த்தபின் உணவு படைத்த நாள் பட்சய திருதியை என்றும் சொல்வதுண்டு. பள்ளித்தோழன் குசேலன் கிருஷ்ண பரமாத்மாவை சந்தித்த நாள், குசேலனின் வறுமை நீங்கிய நாள் அட்சய திருதியை என்பார்கள்.

திரவுபதியின் சேலையை உரவினான் துச்சாதனன். அவள் முழுமையாகக் கிருஷ்ணனை சரணடைந்தாள். ஆபத் பார்த்தவன், சரணாகத ரட்சகனான கிருஷ்ணன் அவளுக்கு அருள் செய்தவன். திரவுபதியின் சேலை வளரத் தொடங்கியபின் கை சலித்தான் துச்சாதனன். இந்த நிகழ்ச்சி நடந்த நாள் அட்சய திருதியை.

அட்சய திருதியை வழிபாடு ஆற்ற வேண்டிய நாள். லட்சுமியையும், பெருமானையும் வழிபட வேண்டிய நாள்.

திருமகளைப் போற்றிவணங்க வேண்டும். வளர்ச்சிக்குரிய நாள் இது. தொடர்ந்து துலங்கும், வளரும்

அவனும் முகம் மாறினான்.

“என்ன.. ரஞ்சனிக்கு... என்ன...?” என்றான்.

“அவள் சொன்னது... செய்தது... நிஜம்தானே...? நமக்காக செய்த தியாகம் இல்லையே...?”

“எனக்கும் அந்த பயம்தான் முதலில் இருந்தது. ஆனால் ரஞ்சனி விளக்கியதும் முரளியின் உண்மையான பேச்சும் அவள் சொல்வது உண்மை என புரிய வைத்துவிட்டது...”

“ரஞ்சனி... முரளி... நல்ல ஜோடிதான்..! ஹப்பா..! இப்போது... தான்... உண்மை என உணர முடிந்து நிம்மதியாகவும் இருக்கிறது..!”

வெந்நீரில் குளியுங்கள் நன்றாகத் தூங்குங்கள்

தினமும் இரவு ஏழு மணிநேரம் வரை நன்கு அயர்ந்து தூங்க வேண்டும். இதற்கு இரண்டு வழிகள் உள்ளன. இரவு உணவிற்கு முன் வெந்நீரில் குளிக்கவும் இதனால் மூளையும் உடனும் அமைதி வற்று ஆழ்ந்த தூக்கம் வந்துவிடும். மூளையும் சுறுசுறுப்பாக இருக்கும் அதே நேரத்தில் இயற்கையான தூக்கத்தையும் வெந்நீரில் குளியல் அவிக்கும். இது ஸ்டீனில் நடந்த ஆய்வு முடிவுகள் இரண்டாவது, இரவு உணவிற்கு முன்போ அல்லது தூங்கப்போகும்போதோ பத்து நிமிடம் முச்சுப்பிற்சி செய்யவும் இது ஜீரணிக்காத உணவையும் எளிதில் ஜீரணிக்க உதவுவதுடன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தையும் தந்துவிடும், நெஞ்செரிச்சல், இரத்தக்கொதிப்பு, நிரச்சனை உள்ளவர்கள் இரவு தூங்கப்போகும் முன் முச்சுப் பரிற்சி செய்வதை முக்கியமான பழக்கமாக வைத்துக்கொள்ளவும்.

சர்க்கரை நோயாளிகள் இரவு நேர உணவிற்கு முன்பு குளியுங்கள். அவர்களும் வெந்நீரில் குளியலுக்கு மாறினால் இரவில் ஆழ்ந்து உறங்குவார்கள். தூக்கமின்மையால் அவதிப்படிறவர்கள் மேற்கண்ட இரண்டு வழிகளையும் பின்பற்றினால் தூக்கமாத்நிரைச் செலவையும், இரவு மூன்று மணி வரை தூக்கம் வராமல் படுக்கையில் படுத்திருப்பதையும் தவிர்த்து ஆழ்ந்து தூங்கலாம்.

தேவி பெருமூச்சி வீ... அவளை பிடித்திருந்த பிடியை இறுக்கி...
அவளது வாகான சிறு இடையை மேலும் வளைத்தான்.

"சரி... தேவி... நம் விஷயத்திற்கு வருவோம்.... மண்டபம்
மணப்பந்தல் எல்லாம் நாளை தயாராய் இருக்கிறது. அதனால்...."

அவள் புரியாதது போலவே நிமிர்ந்தாள். மைவிழிக்கண்கள்
படபடப்புடனே அவனைப் பார்த்தாள்.

"அதனால்...?"

"அட... இன்னும் புரியாதது போல் நடிக்கும் நடிப்பை நீ
விடவில்லையா...? உன்னை என்ன செய்கிறேன்... பார்...!"

பொய்க் கோபத்துடன் மீண்டும் அவளை அணைத்து அவளின்
செவ்விதழ்களை நோக்கி முன்னேற ஆரம்பித்தான் அவன்.

அவனது அணைப்பில் கண்டுண்டு கிறக்கமாய் விழிகளை
மலர்த்தியவள் அப்படியே வெட்கம் படர அவன் நெஞ்சோடு ஒட்டிக்
கொண்டாள். அவர்கள் கட்டிப்பிடித்தபடி கிடப்பதை தூரமாய் நின்று
பார்த்த ரஞ்சனியும் முரளியும் சிரிப்புடன் ஓசையில்லாமல் நழுவிச்
கொண்டிருந்தனர்.

(முற்றும்)

அக்ஷயா மாத நாவல்

மலர் : 1

ஜிதழ் : 8

வெளியிடுபவர் - ஆசிரியர் :

எம்.எஸ்.முருகன்

அக்ஷயா பப்ளிகேஷன்ஸ்

56/2, ஸ்ரீராமம்பேட்டை தெரு, சி.ஐ.டி.நகர், நந்தனம், சென்னை-35.

போன். 044-24361734

கதையில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே, கதையை
தருத்தவும் சுருக்கவும் ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு.

Akshaya Novel Monthly

Owner, Publisher & Editor M.S. Murugan,

Published at :

New No. 56/2, Sri Rampet Street, C.I.T. Nagar,
Nandanam, Chennai - 600 035.

அக்ஷயா குடும்ப நாவல் ☐